

RĂZBOIUL DIN EXTREMUL ORIENT

CHINA, IAPONIA, RUSIA ASIATICĂ

SCHIȚE

DE

N. IORGA

*Ex meo libris.
J. Remus
1918.*

BUCUREȘTI

EDITURA LIBRĂRIEI SOCECŪ & Comp., CALEA VICTORIEI, 21

1904

BIBLIOTECA CENTRALA
UNIVERSITARA
BUCUREȘTI

Cota iii 498
Dubla

Inventar 422 755

~~BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARA
BUCURESTI
Cota 111498 Aculeit
Inventar 42275~~

111498

Biblioteca Centrală Universitară
"Carol I" București
Cota I 111498

RE 173/4

B.C.U. "Carol I" Bucuresti

C422755

189825

Această carte e o compilație. Dacă am făcut-o, motivul este convingerea mea că a sosit vremea ca noi să ne lămurim prin cărți scrise în limba noastră, în sensul nostru, asupra [tuturor marilor] întrebări ale timpului.

Prin compilație trebuie să se înțeleasă numai că n'am fost nici în China, nici în Japonia, nici în Siberia, că n'am vorbit de-a dreptul cu popoarele de acolo și nu li-am cetit literatura, că n'am luat statisticile din publicațiile oficiale.

Orînduirea însă, judecata, punctul de vedere, toată combinarea elementelor de informație culese în cărți bune, îmi aparțin. Cartea aceasta e *a mea* ca oricare alta, pagină cu pagină, rînd cu rînd, ideie cu ideie.

Dacă publicul o va primi bine, ea va fi și mai completă într'o ediție a doua. În acest caz făgăduiesc cărți analoage asupra altor probleme politice ale momentului.

April 1904.

PRINCIPALE CĂRȚI ÎNTREBUINȚATE

1. Baron de Hübner, *Promenades autour du monde*, 1871, Paris, Hachette, in 8°.

2. Laurence Oliphant, *La Chine et le Japon, Mission du comte d'Elgin pendant les années 1857, 1858 et 1859*, traduit par Guizot; Paris, Lévy, 1860, 2 vol. in 8°.

3. Henry Dumolard, *le Japon politique, économique et social*; Paris, Colin, 1904; ed. a 2^a. Autorul a fost profesor la Tokio și dă foarte multe lămuriri precise și bine orinduite.

4. G. Weulersse, *le Japon d'aujourd'hui: études sociales*, Paris, Colin, 1904; ed. a 2^a. Autorul a fost bursier de studii în Iaponia; cartea are și o parte pitorească, foarte bine scrisă.

5. A. B. de Guerville, *Au Japon*, Paris, Lemerre, 1904. Autorul e un om de lume; a cunoscut în Iaponia mulți Iaponeși: spune multe anecdote, fără mult haz.

6. André Bellessart, *Voyage au Japon. La société japonaise*, Paris, Perrin, 1902; ed. a 3^a. Încoronată de Academia franceză. Autorul face mai mult stil și filosofie socială.

7. Lankenau și Oelsnitz, *Das heutige Russland. Bilder und Schilderungen aus allen Theilen des Zarenreiches in Asien*, Leipzig, 1877, in 8°.

8. *Printemps parfumé, roman coréen*; tradus de Rosny. Paris, colecția Nelumbo.

9. J. J. M. de Groot, *Sectarianism and religious persecution in China*, I, Amsterdam, 1903, in 8°. Autorul e un misionar care întrebuintează și citează izvoare chineze.

Articolele lui Cordier și Cahun în *Histoire générale* a lui Lavisse și Rambaud, capitolul despre China în *Weltgeschichte* a lui Th. Lindner sînt bine informate și bine cugetate. Cordier a dat și în *Grande Encyclopédie* articole despre China, care formează ce e mai sigur și original în noua literatură franceză asupra subiectului.

Pentru campania din 1860 istoriile Imperiului al doilea (precum: Taxile Delord).

Asupra călătorului moldovean în Siberia, Nicolae Spătarul, v. pentru moment Emile Picot, în Émile Legrand, *Bibliographie hellénique du XVIIe siècle*, IV. Asupra lui, pregătesc un studiu deosebit.

În românește aŭ scris despre războiŭ căpitanii de artilerie P. Angelescu (*Considerațiuni asupra cauzelor situației actuale în Extremul Orient*) și I. Jitianu (*Conflictul ruso-japonez*); București, în 8°.

CARTEA I

C H I N A

1. Țara și locuitorii.

Tot ce se petrece acum în țerile acelea, foarte depărtate de noi, în acea margine răsăritcană a Asiei de la Răsăritul nostru: negociații de diplomați și războaie pe uscat și pe apă, pornește de la o mare nevoie istorică: prefacerea Chinei. Vremea noastră nu mai îngăduie nici-unui popor să fie cu totul altfel decât celelalte. El trebuie să se transforme: prin el însuși sau prin alții, cari atunci îl opresc pentru sine după ce l-au transformat. E o frăție prin muncă, de voie pentru cei harnici și ageri, de nevoie pentru cei leneși și înceți la minte, de care nu poate scăpa nimeni pe pământul care ni se pare așa de îngust, încît civilisația nu mai poate jertfi nimic din întinderea lui. Negustorii, meșteșugarii, militarii, oamenii de știință, mulțimile flămînde ale Europei au nevoie de cele cinci milioane de kilometri pătrați ai Chinei proprii, de cele zece milioane ale Chinei la un loc cu «provinciile» sale. Cele trei sute cincizeci de milioane de Chinesii și Tataii cari locuiesc aceste pămînturi

binecuvîntate cu toate darurile firii, nu sînt în stare să le apere. Ei nu pot lucra singuri pentru civilisația nouă și din toate părțile vin cu arma în mîna alții ca să-î îndrepte, să-î supravegheze și să-î dijmuiască. Fiindcă acești ajutători lacomi sînt prea mulți, și cer fiecare o parte prea mare, ei ajung la tunuri. Dezbaterile dintre dinșii alcătuiesc cea mai însemnată întrebare din ziua de astăzi: chestia Orientului-Extrem.

Toate se lămuresc prin China. Prin starea ei de astăzi și prin trecutul ei. De la dînsa prin urmare trebuie să se înceapă, arătîndu-se cum a ajuns, în cursul celei mai lungi dezvoltări istorice pe care a avut-o vre-o parte din omenire, la împrejurările de astăzi.

Oceanul Pacific, închis în mări mai mărunte, între un lanț de insule și între continent, lovește moliu, cu puteri înfrîinate, într'un pămînt lutos pe care-l rotunzește în coaste arcuite, în golfuri ca un lac, în peninsule greoaie, cum e Coreea, rupîndu-le apoi une ori în ostroave, cum e Hainan, în golful de Tonchin. Printre șiruri de munți ce taie țara în lat, se strecoară riuri largi, cu apele schimbătoare ca bogăție și ca putere: Amurul, Huang-Ho, Iangtchiang, toate navigabile, pe lângă cursuri mai mici ca Pei-Ho și Sichiang. În fund sînt lacuri, apoi pe nesfîrșite întinderi în Apusul sălbatec și fără locuitori suflă vîntul zădarnic al pustiei, care cuprinde în fălcile sale munții de piatră și cîmpiile roditoare de loess și pămînt negru.

Falca de sus se chiamă marele deșert Gobi, cea de jos e Tibetul. Mai sus de Amur, nu e nici un rîu care să curgă spre Oceanul Pacific; toate se strecoară, cînd le îngăduie frigul care împărătește acolo, spre Marea ghețurilor veșnice, spre Oceanul Nordului. De la dunga Sichiangului în jos — mare însă și el cit Tisa noastră — apele curg la vale spre Marea de Miazăzi, Oceanul cald al Indiilor cu climă africană, și munții s'au rupt și ei acum spre Sud. Dincolo de Gobi e Mongolia, e Mancu-ria, — aceasta, mai spre Mare, mult mai mică de cit cealaltă —, țeri mărginașe și supuse, precum este, *supt* pustiu, Tibetul, și dincolo de Sichiang, Tonchinul, Anamul, prelungire a coastei chineze.

China, *Cina*, înseamnă coastă, și oamenii țerii au spus străinilor numai cum se chiamă în limba lor termenul Mării unde acești străini veniseră de foarte departe, pe marile lor corăbii cu pînze și visle. Țara toată are alt nume, un nume poetic, cum sînt toate acelea pe care le întrebuițează Chinesii: Împărăția din mijloc. Aceasta înseamnă că ea se află la mijlocul pămîntului, între țerile nordice și sudice, răsăritene și apusene, — căci ei așa cred că e așezată patria lor: *drumuri și mări* duc la Împărățiile supuse, a «Dimineții liniștite»: Coreea, a «Soareluî ce răsare»: Iaponia, din insulele de la dreapta, ale «barbarilor Apusului»: noi, toți Europeii, de la Rus până la Engles și de la Norvegian până la Sicilian, și la regatul Siamului, din Indochina, la Împărăția Indiilor, care vor fi

pentru «Chinesii țerile de la Miazăzi». Dar mijloc înseamnă și centru, osie de învîrtire, focar de lumină: «Împărăția Mijlocului» e cea d'întăiu deci dintre Împărățiile lumii, ba, la dreptul vorbind, singura Împărăție, pe care puterea dumnezeiască însăși a înființat-o, în adîncul vremilor ce nu se pot socoti, coborînd pentru a o stăpîni pe *Fiul Cerului*, al cărui neam este veșnic.

Chinesii, cari aŭ o uriașă tradiție istorică, începînd cu peste 2.000 de ani înnainte de nașterea lui Hristos, care pentru dînșii n'are, firește, nici o însemnătate, cu peste 4.000 de ani înnaintea timpurilor noastre, Chinesii nu-și aduc aminte să fi venit de aiurea. Și nici nu e nevoie să se creadă în vre-o înlocuire de rasă mai veche prin puternicii și înceții oameni de rasă galbenă. Totdeauna vor fi stat din muntele curat până la malul otrăvit de pe marginea mării oameni de aceștia: nalți, ciolănoși, bine înfășurați în mușchi, foarte puțin nervoși, cu ochii pieziși, totdeauna negri într'un albuș ca porțelana, cu nasul strivit, cu părul foarte negru, gros, lucios.

2. „Pacea imperială chineză.“

Oamenii mari și moi, tari și înceți, neobosiți și răbdători, aceștia sunt Chinesii. O fire mai pașnică decît a lor nu se poate închipui, și Natura pare să fi ales anume, pentru a-i asigura în munca lor grea și cinstită, care a întemeiat cea mai veche

dintre civilisațiile în ființă astăzi, această țară largă, închisă prin pustiuri, prin Ocean, prin munți foarte înalți. Lor li s'a părut însă că și astfel sint prea multe trecători pentru «barbari», și au ridicat de aceia, printr'o nespusă sîrguință și prin jertfe fără păreche, ziduri de piatră, care, alergînd în munte de la o culme la alta, desăvîrșiau închiderea față de orice primejdie, față de orice ispită de a se întinde: cele două ziduri mari, unul făcut înainte de Hristos, iar cellalt în veacul al XIV-lea, cînd se întemeiau Principatele noastre, — amîndouă zidurile, ruinate astăzi.

De la început decî ei s'au lăcătuit ca un învățat în cămăruța lui, ca o țesătoare în odăița ei, ca să lucreze, pentru singura plăcere de a lucra, măsurat, neconținut, ca și cum fiecare din ei ar fi avut să trăiască o mie de ani. Au cronici pentru de patru ori o mie de ani, dar nu se vorbește în ele nici de atitea războaie cite la alt neam se întîmplă într'o sută. O expediție de cucerire chineză e un lucru cu neputință și care nu s'a mai întîmplat; Chinezii au primit numai supunerii de bună voie pentru bani, pentru daruri, pentru voia de a face negoț: așa s'au întins ei în Turchestanul răsăritean, în Mongolia și Mancuria, în Indochina. «Fiul Cerului» a zîmbit asupra supușilor celor noi, căroră nu li luase sînge. Față de «barbari» și-au apărut hotarele, prin zid, prin forturi, făcute cu mult meșteșug, cu tainiți pentru apărarea ostașilor, cu tunuri de aramă foarte mari și grele, împodobite cu cercurele și cu alte frumuseți la care Europeanii

nu se gîndese cînd toarnă din bronz pe ale lor ; tunuri mari, care bubuie tare și n'au nevoie să fie țintite ; tunuri făcute ca să sperie. Căci ei, Chinesii, nu vreaū izbînde sîngeroase, ci numai să scape de dușman, făcîndu-l să-și piardă încrederea. De aceia și ostașii poartă căciuli roșii, pene mari, bălauri cusuți pe rochiile de mătasă de colorii strălucitoare, sau un veșmînt strîmt în floarea pielei omenești, așa încît trupurile mari se par cu totul goale, deosebindu-se numai, asupra lor, scuturile rotunde de paie, pe care sînt zugrăvite strașnice dihanii ; alți luptători se înfățișează toți în negru sau toți în roșu, ca draci de întunec și draci de foc ; ei au atitea arme, încît nu se pot sluji de nici una : și puști, și săbii, și arce. Fiecare ține în mînă un steag mare care scînteie de departe cu luciul său mătăsos, steaguri ca zmeiele, în trei colțuri, cu pete albe pe un cîmp albastru sau galben, cu dinți în toate părțile, cari parcă vreaū să sfășie. Gongurile sună, flamurile filfîie, caii nechează, și apărătorii Împărăției din mijloc se împart în pîlcuri care ies pe rînd înaintea dușmanului, chiuind, injurînd, hohotînd de rîs — o traducere a lui Homer în burlesc — și mai ales arătînd cu virful suliiilor acea parte a trupului unde nu face cinste să fie măcar rănit cineva. Iar, dacă protivnicul e atît de «învierșunat și îndărătnic» așa spun rapoartele oficiale despre războaie —, încît nu vrea să fugă, după ce s'au cheltuit atîta grozăvie de forme, de colorii, de sunete, de mișcări, ca să i se cruțe viața, — atunci... atunci Chinesul fuge el singur

mai curînd decît să se întîmple vre-o nenorocire.

Mari, lungi războaie se încheie cu pierderi de cîteva zeci, de cîteva sute de oameni. Cînd se vede că năvălitorul e hotărît să nu plece, că iea fort după fort, oraş după oraş, că risipeşte o oaste după cealaltă şi cutează a merge chiar asupra locului unde se sălăşluieşte Fiul Cerului, care nu poate apăra ţara, atunci Chinesul înţelege că aceasta e voinţa dumnezeiască şi el poartă pe duşman să facă bunătatea, politeţa de a-l stăpîni. Aşa s'a'u închinat ei pe rînd, făcîndu-se din acea clipă cei mai ascultători supuşi ai noului domn, Tatarilor din oştile lui Gengis-Han, cari i-a'u înjugat, fără ca ei să simtă durere sau ruşine, la 1276. Aşa a'u primit — după alte trei veacuri de dinastie pămînteană (Ming), — supremaţia manciură şi dinastia din Manciuria, care stăpîneşte astăzi. La o asemenea schimbare, numai Împăratul de pînă atunci îşi face samă, şi *mandarinii* (chinezeşte *cuan*), marii lui dregători se despart de lumina zilei, spînzurîndu-se, după toate regulile buneî cuviinţî celei mai fine, de creanga unui copac din grădină. Ceilalţi nu se miră de sfîrşitul unei dinastii, cum nu se miră de apusul unei zile. Străinul se face în curînd şi el un Fiū al Cerului fără nici-un cusur, tovarăşii lui de război se contopesc între Chinesii, ieaū sufletul chinezesc, tare prin durata lui de 4.000 de ani, odată cu haina, locuinţa, felul de a fi al Chinesului. Unitatea e statornicită astfel din nou, şi localnicul zîmbeşte senin

la priveliștea biruinții nouă câștigate de cultura sa străbună. Până și în războiul din 1858 cu Anglia și Franța, pașnicii locuitori ai singurei Împărății adevărate, începuseră a privi pe Europeanii, pe «dracii Apusului» cari înaintau spre Peching, ca pe stăpînii lor de a doua zi, ca pe aducătorii unui nou Fiū al Cerului, și ei se plecau adînc, cu cozile atîrnînd în gol, înaintea unei nouă intrupări stăpînitoare a Dumnezeirii.

În trecutul Împărăției se socotesc multe răscoale. Între anii 1840 și 1860 o bună parte din ținuturile de la langtechiang au fost în mîna așa numiților Taipingi, cari-și aveau capitala în marele oraș Nanching, pe malul rîului. Au fost destule lupte între soldații împărătești, Imperialii din acest colț al Asiei, și răsculații săi, cum își ziceau ei uniăltora *poetic*, între «draci» și «ciumele scîrboase», — destule lupte, dar puține pierderi, dacă se lasă la o parte țeranii goniți din casele lor, sărăciți, chinuți și omoriți chiar de o parte ca și de alta, dacă nu se ține în samă pustiirea unor orașe înfloritoare, care scăzură, ca Șin-Iang, de la 500.000 la 500 de locuitori. Ani de zile se strecurară cu parade militare și călătorii de mandarini, care nu duceau la nici-un capăt.

Nici în asemenea mișcări nu trebuie să se vadă însă aplecări războinice din partea tacticosului popor harnic al Chinesilor. Oamenii vioi ar fi sîrșit mai răpede, într'un chip său în cellalt. Așa însă, luptătorii au o răbdare fără de margine.

Taipingii, numiți așa de la omul care i-a pus în mișcare și a rămas apoi în fruntea lor, nu vreaū altceva decît tot o «Împărăție de mijloc» cu un «Fiū al Cerului», dar, cum zic ei singuri, o «Împărăție cerească Tai-Ping». Aderenții lui se deosebesc de supușii credincioși ai zeului din Peching, prin aceea că poartă, ca o uniformă, părul lung, că se leagă la cap cu basmale portocalii, că înghit mai mult opium și aū nevoie de mai multe femei și că ieau în deșert numele lui Hristos, al Sfîntului Duh și al lui Dumnezeu Tatăl, amestecîndu-le în divagații religioase și politice cu totul lipsite de înțeles. Ei se așează în cîteva orașe, ridică steagurile lor în locul steagurilor legiuite, string ei veniturile Statului, pradă ei pe bieții oameni de la țară, și atita. Ei se țin departe de Peching, spre care odată li-a fost totuși deschisă calea, și de la Peching, căruia-i răpesc însă transporturile de orez, nu vine nici-o putere serioasă ca să-i răpuie. Așa ceva poate să fie, cum se vede, oricît de mult, într'o țară cu 5.000.000 de kilometri pătrați de stăpînire directă.

Tot pe vremea Taipingilor, și poate supt înrîurirea biruinților ce cîștigaū aceștia, Musulmanii chineși din Yu-Nan și din Turchestanul răsăritean s'aū ridicat și ei, prădînd ținuturile nordice, supt «cei doi Ma» și supt Iacub. Răscoala celui din urmă ținu până tîrziu în anii 1870—80. La acești noi luptători era și îndemnul religiei jignite, a Mohammedanismului care poate invierșuna și pe niște credincioși așa de molii cum sînt Chinesii;

mai crai apoi de sigur și întetiri șirete din afară, de la frații de lege și de la iubitorii de pescuire în apă tulbure, dar între mersul acestor mișcări și al mișcării Taipingilor nu e nici-o deosebire prea mare de făcut. E piatra care, dezlocuită de cutremurul unei miniî de o clipă, se rostogolește tot mai departe la vale.

De atitea ori Împărăția s'a îmbucățit. Dar aceasta nu s'a făcut pentru cuvinte care să se poată bine lămuri, cum se pot lămuri acele pentru care s'a sfărîmat Împărăția lui Carol-cel-Mare. Țara e nemărgenit de mare, legăturile de tot slabe, legături de dijmă pentru Împărat și de funcționari ce vin de la Împărăție. În veacul al VI-lea înainte de Hristos a fost ast-fel 180 de State, în secolul al III-lea șapte, după ce o bucată de vreme fusese unul singur. Apoi unitatea a fost iarăși statornicită până ce un dregător oarecare s'a arătat din nou neascultător. Nici nu poate să fie altfel, cînd sînt sute de milioane omenestî de ținut în mîină cu frînele cele mai ușoare ce aș călăuzit vre-o dată o Împărăție. În Su-ciî stătea pe la 1850 un guvernator secundar, supus marelui mandarin însărcinat cu cîrmuirea celor două Chianguri, și acest funcționar fără legături de-a dreptul cu Curtea avea toate drepturile celui mai absolut tiran asupra trupurilor și sufletelor a 38.000.000 de locuitori, — cit Franța întregă. Dezlipirile și alipirile de provincii n'au nici-un motiv războinic.

Chinesul nu face politică: așa s'a deprins el

de 4.000 de ani de cînd se află într'un Stat cu organizație. El trăiește pentru sine: pentru cîmpul său, pentru prăvălia sa, pentru dregătoria sa, pentru familia sa, pentru mulțămirea sa, și nu se gîndește la alte lucruri. Împotriva primejdiei său pentru îndreptarea unei stări rele din viața tuturora, el n'are nici gînd, nici voință. Acelea sînt trebile Împăratului și grija lui Dumnezeu. Și Împăratul a fost totdeauna priceput și harnic — gîndesc ei — și Dumnezeu îndurător și prielnic neamului său, de vreme ce «împărăția din mijloc» trăiește încă, pe cînd clădirii ca Imperiul roman s'aunăruit rușinos după citeva sute de ani abia de dăinuire. Ce vede astăzi chiar, nu-l sperie: nici tunurile fermecate, care din gurile lor mici țintesc așa de bine, nici corăbiile negre pe care le mișcă o putere nevăzută, care face să se frămînte «drăcește» uriași mușchi de fier și se pierde în fum întunecat și greu, nici oștile în care mii de oameni fac în acciași clipă aceiași mișcare, nici drumurile de fier pe care aceiași putere ca și în corăbiile nouă mișcă lungul șir al trăsurilor încărcate, nici împărțășirea gîndului prin forța ce zboară pe firele de fier, nici lumina albă ca a lunii care se desface dintr'o bucățică de cărbune prin care trece iarăși una din forțele ascunse ale lumii. Odată, cînd îi vorbeai de ghiulele mari care plouă din canoniere și chiurasate, fără ca el să le fi văzut rotindu-se în văzduh, Chinesul rîdea cu neîncredere și trimetea la primblare pe compatriotul său naiv care se mira de jocurile copilărești ale barbarilor «tot-

deauna șireți». Dacă-î pomeniaî de trenurile ce
înghit gîfiind depărtările, el răspundea cu acea
rea credință senină, cu acea impasibilitate vicleană
care-l deosebește că: «și la Peching sînt trenuri,
dar acelea merg mai răpede». Acum, negustor
practic, el a primit în cîteva orașe mijloacele tehnice
ale timpului, de la tramvaiele electrice ale com-
paniei danese și trenurile Rușilor și ale Englesilor
până la telegrafe și telefoane; prin 1890 un căpitan
de corabie engles căpătă favoarea de a crea o flotă
chinesă modernă, până ce, la urmă, fu silit a-și
da demisia; de la ultimul război cu Japonia (1894)
Chinezul a îngăduit pe unii «barbari» mai siguri și
mai prietenoși să-î pregătească soldații după cele
din urmă metode ale «dracilor Apusului»; în acea
luptă cu Iaponia încă, el avea decî corăbiî euro-
pene, pe care vecinul de aceiași rasă i le-a făcut
însă bucăți. În adîncul cugetului lor, afară de cîți-
va oameni din porturi, cele 350 de milioane de
locuitori ai Împărăției Cerești aî însă credința, ce
nu se poate dezrădăcina, că toate acestea vor trece
și va rămînea China veșnică, pe temelii eî mile-
nare, dumnezeiești. Ce trăinicie poate fi în adevăr
în forța acestor oameni de ieri-de alaltăieri? În
Indochina un suveran dintre cei cari aî atîrnat
multă vreme de «Fiul Cerului», un suveran de sînge
dumnezeiesc și el, întreba cu dispreț pe marele Trimes
al Angliei dacă sînt 200 de ani de cînd stăpînește nea-
mul Reginei care l-a trimes, și el avea în minte în
acea clipă zecile de veacuri din adîncul cărora venia
măreța lui ființă. Credința Mohammedanilor în

ajutorul lui Dumnezeu nu e nimic pe lângă marea putere de inerție, de împotrăvire tăcută și neclintită care se desface pentru Chines din amintirea trecutului său național. Fie ce-o fi! Stelele stau încă sus și mai este un Împărat în Peching!

3. Religii vechi și nouă : amestecul lor.

Chinesii au aceeași religie pe care au avut-o popoarele de pe malul aceluia lac depărtat care e Marea Mediterană : Grecii și Latini. Și ei au cultul străbunilor, cu cari se simt neconținut într-o tainică atingere. Străbunii nu uită pe urmașii lor și, la rîndul lor, ei trăiesc în altă lume numai prin rugăciunile urmașilor. E o mare nenorocire pentru un om de rasă galbenă să moară fără copii; decît să-și ucidă astfel sufletul, el calcă mai curînd sfințenia familiei și, pe lângă nevasta stearpă sau bătrînă, ia o fiitoare și mai multe, pînă ce în sfîrșit viața de veci îi e asigurată printr'o îmbielșugată progenitură masculină.

Și Chinesii au cultul eroilor. Ei nu uită pe omul din vremea lor care li-a făcut bine prin înțelepciunea cîrmuirii sale prin adîncimea și frumuseța scrierilor sale, însușirile care la ei, mai mult decît religia, pe care n'o au și n'o prețuiesc, asigură nemurirea între oameni. Pretutîndei, se ridică arcuri de triumf, de lemn, de piatră, de granit frumos sculptat, care amintesc, nu pe cei mari ai neamului — cari, cînd sînt un Confucius,

un Mengje, rămin sfinți, — ci pe cei însemnați ai locului unde se ridică monumentul. În orașele mai mari, arcurile de triumf, pline de sfaturi de bună purtare, alcătuiesc alei ciudate...

Chinesii au religia naturii, ca și Grecii și ca și rasele italice. Ei iubesc natura, o privesc cu pătrundere, o reproduc în acea parte din arta lor care e originală, o *îndreaptă*, cînd și cît pot. Pictura lor decorativă, care a trezit o caldă admirație la Europeni, prinde în tablouri său în table de lac zborul tremurător al unui flutur, întorsătura elegantă a unei frunze, împleticirea capricioasă a ramurilor. În scrisul lor, icoanele firii își au locul totdeauna. Un roman corean își înfățișează de la început eroul în acest cadru de natură veselă, transparentă, limpede: «Într'o dimineață, pe o frumoasă vreme clară, soarele strălucia, vîntul șoptia blind în arbori, mișcînd frunzele a căror umbră tremura pe pămînt; paserile zburau prin crengi, se cheamă una pe alta și cîntau în tovărășie pe ramuri; ramurile sălciilor se întingeau în apă ca undița pescarului, fluturii zburau din floare în floare.» Orî-ce Chines instruit, care locuiește la țară, îngrijește să-și aibă grădina, în care adună prin mînă de tundere și închircire, de grămădire a țernii, de întrebuițare dibace a pietrei, de săpături și canale, tot ce poate să se găsească mai frumos în lumea cea mare a lui Dumnezeu. Se poate zice că și într'aceasta se arăta aplecarea neamului către resumate, către excerpte, extrase și antologii: în grădina sa grădinița chineză sînt

flori, și arbori, și lacuri în care plutesc peștișori roșii, și poduri ce încoardă mărunții lor mușchi de piatră peste o prăpastie pe care un copil o saltă cu piciorul, și ostroave, în care nu e loc nici pentru un scaun, și stînci, și peșteri,—ca în arta ce s'a desfășurat de la sine în Europa veacului al XVIII-lea; de multe ori unde grădinarul european tunde ca să ajungă la proporții mici, grădinarul chinez a fost mai dibaciū, mai răbdător, mai învățat: el a creat copacii pitici și schilozi, ce se strîmbă, se intortochiază ca niște copii rachitici, în loc să crească, și acești mici infirmii sînt pentru Chinesii mîndria și culmea meșteșugului.

În religia lor, natura intră toată, fără alegere, fără grupare, fără înălțare: fiecare lucru își are zeul, sau poate să-l aibă. Templele cele mari abia pot cuprinde numărul ființelor dumnezeiești, care se văd în lemn, în piatră albă sau neagră, aici într'un fel, dincolo în altul, și al căror rost nu-l poate descurca nici-odată pe deplin străinul. Toți zeii seamănă intru accia că, după moda artistică indiană, ei sînt grozavi și fantastici: bogați în mîni sau strîmbați în chinuri și încruntări amenințătoare.

Acestea sînt—împreună cu superstițiile *fung-sui* («vînt și apă»)—religiile vechi ale Chinei, care nu le-a părăsit până astăzi, precum nu părăsește nimic din imensa moștenire putredă, căzută în praf, a strămoșilor. Ele au fost păstrate întregi pe lângă religiile nouă de împrumut: budismul indian, șamanismul mongol (în Nord) și intru cîtva, într'un

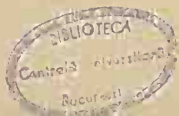
anume cerc, creștinismul «dracilor din Apus», învingători și cuceritori.

Dar nici închinarea strămoșilor, nici evlavia pentru oamenii mari, nici îndumnezeirea naturii n'aduc cu ele o morală. Grecii, cari au avut și au aceste trei religii, trăind una lângă alta, au fost totdeauna lipsiți de o morală religioasă, ajutându-se numai foarte slab, pe urmă, cu morala filosofică. Morala Romanilor n'a avut nici ea a face cu cele trei cercuri ale clădirii lor religioase; la ei morala a fost *Legea*. Aceasta fiindcă cetatea era atot-puternică. Și tot pentru atot-puternicia Statului Chinesii au avut o morală a datoriilor cetățenești. Cu deosebirea foarte însemnată, că această morală n'a venit *după* scrierea legilor, — pe care Chinesii nu le *au*, mărginindu-se la exemplele trecutului lor spăimîntător de bogat; rămînînd totdeauna literatură, filosofie, ea a *înlocuit* legile, a devenit Constituție, Constituția sufletului și a inimii, dogma veșnică după care ele se îndreaptă de peste două mii de ani.

Până la ivirea lui Confucius (Kong-fu-tse) moralistul, născut pe la 550 înainte de Hristos, Statul se întemeiase. El luase de îndreptare viața de familie, care e la Chines, mulțămită firii lui bune, supuse, și religiei, care face din fiecare vatră un altar, foarte strînsă și puternică. Deci, tatăl, care înfățișează sfînta putere a strămoșilor fără de număr, e singurul care gîndește, judecă și ia o hotărîre; ceilalți: femeia, țiitorile, fiii, fetele,

mama, ascultă. Nu se poate înțelege cineva care ar face altfel: eroul de roman care e amoretat nebun își părăsește iubita fără o lacrimă, care și aceia ar fi nerespectuoasă, când tatăl său, strămutat ca funcționar în altă parte, îl chiamă după dînsul. Fata care se dă în dragoste cu cineva, nu uită să înștiințeze pe mamă-sa, dacă tatăl nu mai este în viață și nu e înlocuit printr'un fiu. Familia stă mută, moartă înaintea stăpînului care ține în mînă sceptra nevăzută al strămoșilor. Băiații auzesc să-și aleagă singuri felul de viață și de purtare numai după ce și-au trecut examenele de Stat, după ce auzesc o funcție: fapt hotărîtor, care joacă la Chinesă rolul pe care-l juca la vechii Germani, oamenii ai războiului, primirea în arme de către ceilalți luptători. De atunci numai, ei există, pentru dînsii singuri și pentru lume.

Așa și în Stat, în Împărăție. Aceasta se mai chiamă doar și «cele o sută de familii». «Fiul Cerului», chiar cînd e un copilăș, se socotește ca părintele tuturor supușilor săi. Odată ce e părinte, se înțelege ce i se cuvine: supunere desăvîrșită. Între cele 350 de milioane cugetă numai el, și acei cîțiva oameni cărora el li îngăduie, de bună voie sau de frică, să cugete; țara se mișcă după gîndurile lui, care se așteaptă totdeauna ca un răspuns venit din altă lume mai înaltă; cînd el uită să cugete, toate stau pe loc. Ceii mai mari dintre dregători nu pot fi ceva decît prin numirea lui, prin poruncile lui, sau prin răscoala lor, și pînă acum s'a dovedit că nici-o răscoală nu duce la

capăt bun decît atunci cînd înnalță steagul cu noroc al unei dinastii nouă. Ca și nebunul Țar Pavel, orice Fiū al Cerului poate spune, fără a fi socotit înșă de nebun: «Nu e nimeni om însemnat în Împărăție decît acela cu care vorbesc eu, și numai atîta vreme cît vorbesc eu cu dînsul». Ceī mai puternici sînt trimeseși printr'un gest în nimic, în moarte. Mandarinul Cheing a negociat în 1842 vestitul tratat de la Nanching cu Englesiī; bătrînul, aproape orb, e socotit ca o lumină a Împărăției; la dezbaterca celui de-al doilea tratat cu Anglia și cu Franța, el face o mică greșală de tactică, e dat în judecată și ucis. Zvonul unei sinucideri forțate s'a răspîndit puțin timp înaintea stîngerii, de moarte bună, a cunoscutului Li-Hun-Ciang, «Bismarkul Chinei» de acum cițiva ani. Cînd cel mai înalt dregător al țării primește — ca un Pașă de mai înainte, din partea Sultanului, ca un Senator de la Roma, din partea Cesarului — cutiuța frumoasă de lac negru saū roșu, măiestru împodobită, care ascunde un lățișor de mătasă colorată, ca un mărțișor, el nu stă pe gînduri, și în cîteva clipe el se află la un loc cu strămoșii săi. Oricine are putere și trecere numai prin pana de păun de la tichiuța de mătasă, prin nasturele roș, albastru, străveziū, opac, pe care i l-a pus pe aceeași tichiuță mina, rare ori văzută, a cersesului Domn. Spi-onii, trimeseși tainici împărătești merg pretutîndenī, și privirea lor plutește necunoscută asupra celor mai înalți cîrmuitori de provincii și căpetenii de oștire; în romane dezvăluirea năprasnică

a cutăruî cerşetor ca om de taină al Împăratului aduce cele mai zguduitoare tragedii.

Prin credinţa religioasă care stă la temelie, prin consfinţirea miilor de ani supuse, această autoritate a ajuns aşa de mare, încît ea nu poate fi atinsă nici de greutatea birurilor de orez şi bani, nici de ruşinea înfrîngerilor, nici de durerea adusă de răscoalele îndelungate. Un Sfat împărătesc, (cele şase «Ministere»), cîţiva mandarinî, o oaste de paradă (cele opt «steaguri»), puţină, proastă, neascultătoare şi fricoasă cît se poate, ajung pentru a ţinea într'o supunere care întrece orişice margine în legăturile dintre oameni, cele 350 de milioane de indivizi puternici, muncitori şi, în felul lor, care nu e şi al nostru, de sigur deştepti.

Confucius veni într'o astfel de societate, nu ca să schimbe — căci ar fi fost un gînd nebun, ce l-ar fi dus la batjocuri şi la moarte —, ci ca să recunoască, să puie în scris, să întemeieze pe gîndiri, să recomande şi altora credinţa sa neclintită, că nu poate fi nimic mai bun decît ceia ce este, ceia ce aŭ lăsat lungile rînduri de strămoşi. De moarte, de viaţa de după moarte el nu se îngrijeşte: «Cum să ştim noi ce e moartea, cînd nu ştim ce-î viaţa?». Dincolo de mormînt, e ceva care samănă cu viaţa de aici, crede poporul chinez, cum credea poporul grecesc: o nemurire la care însă cineva nu se gîndeşte pentru dînsul, cum face creştinul, ci pentru ca să nu piardă altfel nădejdea în ajutorul zilnic al strămoşilor. Asupra vieţii se întinde voinţa întunecată a zeilor celor mulţi şi ne-

cunoscuți în întregimea lor : *șangti*, care e ca un *fatum*, ca o *anagke* la popoarele de pe malurile Mediteranei. Filosoful nu caută mai mult. Asemenea întrebări nu-l privesc : în credințele lor nelămurite oamenii din popor au găsit un răspuns care-î mulțamește ; de ce să se mai amestece decî cugetătorul ? Chinesii sunt o rasă practică, cari nu fac niciodată abstracție pentru abstracție, și marele Confucius era întruparea sufletului chinez.

Firește că era un funcționar și el, căci altfel n'ar fi avut cultura care să-î îngăduie a țese cugete înalte : în China învață carte cine vrea să se facă dregător, cine vrea să treacă examene, precum la noi mai de mult învăța cineva carte ca să se facă popă,— un meșteșug pentru care trebuie să știi ceti, dacă nu și scrie (ceia ce era mai ales treaba *diacilor*). El știa foarte bine toată literatura veche, nesfîrșită, pe care o grămădise veacurile ca o rămășiță moartă, precum scoica viețuitoarelor stinse se depune ca piatră de calcar. El era stăpîn pe marile enciclopedii de compilație, făcute de nevoie pentru ca acest noian de cărți : anale și poezii, scrisori și sfaturi, să poată circula întru cîtva măcar, și el avea o mare evlavie pentru sfînta carte a Ceremonialului. Confucius acesta ni se înfățișează, prin semi-opacitatea traducerilor și neputința de a înțelege bine un fel de a cugeta așa de adînc deosebit de al nostru, ca un moralist oficial dintr'un Bizanț de două orî mai vechi, de două orî mai învățat, de două orî mai prefăcut în mumie decît Bizanțul adevărat, în ceasul peirii sale prin Turci.

Înaintea sa el are de model pe o altă Excelență administrativă, pe archivarul Lao-țè, care a făcut cele d'întăiu cugetări asupra religiei și a căutat să contopească pusderia Zeilor într'o rațiune pură (*Tao*), care nu e alt ceva decît buna rînduială în toate, ordinea de Stat, și a înfășurat astfel miile de monstruoase capete dumnezeiești într'un nor de fum, văzut numai pentru cărturari. Lao-țè e decî metafisicul Chinei, și «religia» sa, taoismul, nu e alta decît filosofia ultimă a credinții amestecate ce s'a alcătuit în China.

Lumea e bună, zice Confucius; oamenii sînt buni, guvernul e bun. Cite mii de volume s'a scris despre aceasta! Ele fac știința. Respect pentru știință: tot ce se zice în ea e adevărat. Respect pentru forme: înțelesul lor e adînc și folositor. Respect pentru putere: ea e voința zeilor. Departe de o țară fericită, zgomotul, lupta, vărsarea de sînge, jertfa. Oamenii cuminți trăiesc într'o armonie, într'un echilibru, ca armonia muzicii și echilibrul lumii. Supușii să asculte totdeauna; stăpînitorii să cetească în vechile cărți pline de înțelepciune, să fie buni păzitori ai trecutului. Binele tuturor, adauge dătătorul de legi, proorocul venit pentru a ucide în «fericire» un popor întreg, binele tuturor vine din înțelegerea bună care rezultă din armonia stabilită de fiecare în sufletul său. Fiecare să-și însenineze sufletul, lucrînd zi de zi, încet, sigur, cinstit, fără alte gînduri. Cîrmuirea să cugete și să poruncească «părintește», întocmai așa cum s'a cugetat și s'a poruncit din capul veacurilor și cum stă scris în cărți. Și atunci va fi bine.

4. Individul și Statul.

Chinesii au ascultat pe bunii sfătuitoari, pe Confucius, pe Mengtè (sec. al IV-lea), cei mai cuminți oameni, cei mai mari filosofi ai neamului lor. Au muncit cu o răbdare fără păreche, cu sîrguință și îngrijire. În tot Extremul-Răsărit ei sînt cei mai buni agricultori. Micile lor ogoare pe care le țin în arendă de la Împăratul, stăpînul țerii, plătindu-l în dijmă, micile lor ogoare sînt o minune: bine udate printr'un desăvirșit sistem de canale, bine lucrate cu vechi unelte milenare, cu îngrijire culese toamna, cînd *joncele*, luntrile cu pînză așteaptă în stoluri care taie cursul rîurilor celor mai mari, încărcarea lor cu orez și cu grînele obișnuite, pe care le duc pentru negoț saū, supt sfîntul steag galben, Împăratului. «Locurile de lîngă Tiențin», scrie un călător engles, «ar putea să slujească de model celor ce încunjură Londra.» Ei sînt «castorii și albinele» tuturor țerilor de la apusul Oceanului Pacific. În posesiile englese, în posesiile olandese și spaniole din aceste părți, mai mult ei au adus adevărata cultură a pămîntului, așa cum o știu ei din neam în neam, prefăcînd pustiul cu buruienile otrăvitoare strivite de piciorul tigrilor într'un raiu înfrunzit și înflorit. Citez iarăși din spusele călătorului, care a întovărășit pe Trimmesul extraordinar lord Elgin și a făcut campania din 1858 contra Chinei: «Toate produsele Archipelagului Malaes saū ale Filipinelor care cer artă și muncă în producție, sînt datorite muncii Chinesilor.»

Ei sînt meşterii minelor ce se descopăr prin aceste părţi; ei gătesc zahărul în aceste ţeri calde, ei sădesc duzii şi desfac răbdător firele de argint ale mătăsei.

În Singapore, marele port engles al Indochinei, în Manila, capitala Filipinelor, anexate dăunăzi de Statele-Unite, Chinesii staă cu zecile de mii: ca negustori mari şi negustori mici, cari înţeleg perfect piaţa şi înlătură zîmbind pe concurenţii localnici său europeni; ca meşteşugari, cari lucrează cu cele mai mici preţuri şi nu se ridică de la lucru până în adîncul nopţii. Ei trezesc în aceste două situaţii admiraţia oricui îi cunoaşte. În China însăşi, nu e sarcină destul de josnică şi de rău răsplătită pentru ca un Chines, o Chinesoaică din mulţimile sărace fără de număr, să se dea în lături înaintea ei. Până la genunchi în milul riului, femeile care se par Europeanilor foarte urite (fiind siguri de o apreciere la fel), tîrăsc luntrile ce intră din Mare în porturi. În locul trăsurilor, pe care le au mai mult străinii, trec greoaie palanchine, coşuri purtătoare de oameni, care se razimă pe umerii altor oameni ce sînt în acelaşi timp roate şi vite de tras. Ei aleargă gîfîind, şi zîmbesc. Cînd oştirile aliate atacaă Cantonul, supt focul de puşti şi tunuri, de o potrivă de vechi, ale soldaţilor împărăteşti din forturi, muniţiile erau duse, cu pasul greoi, sigur, nepăsător al boilor, de Chinesii cari pentru ciîva gologani îşi puneau zile întregi în primejdie viaţa şi săvîrşiau ceia ce la noi se chiamă trădare de patrie.

Ei cetesc și scriu într'una. În curțile orașelor, lângă casele de lemn și humă, se văd bătrini foarte liniștiți, cari, în mijlocul frământărilor și luptelor, în ceasuri de cea mai înaltă primejdie, cetesc vechi adevăruri, ca niște înțelepți ai Antichității noastre, cu cel mai adânc dispreț pentru nimicnicia clipei ce trece. Casul lui Archimede nici n'ar merita să fie pomenit aici: ce lucru mare un învățat ucis în mijlocul cercetărilor sale! Palatele mandarinilor, străjuite la poartă de cei doi stâlpi roșii de lemn, cari înscamnă autoritatea, cuprind totdeauna, pe lângă porțile, cerdacele, balustradele, frontoanele, paravanele, grădinile, salele lor de audiență, și odăi în care se păstrează cărțile, în același scris, în aceeași limbă, în același stil, în același spirit de cele patru mii de ani. Pe temple, pe clădirile publice, pe arcurile de triumf, stau scrise povețele bune din operele clasice sau cuvinte «filosofice». Cutare oraș de provincie are analele sale în nu mai puțin de 40 de volume în 8°. Diplomații, administratorii sînt mari cărturari, poeți, cari trimet colegilor lor din «mările Apusului» poveri întregi de opere, ce samănă întocmai cu acele ce se scriau cu douăzeci de veacuri înainte de Hristos; ei sînt în același timp caligrafi, cari pot zugrăvi cu penelul lor meșter o poemă întregă în caractere ideografice (un semn pentru fiecare cuvînt), pe un sîmbure de pepene. Casa examenelor din Canton, două lungi șiruri de chilii acoperite cu țigle, de amîndouă părțile unei alei pietruite, avea loc pentru 8.000 de candidați, dintre cari fiecare trebuia să știe fără greș cele cîteva

mii de slove care se pot întrebuița, dacă ar recurge cineva la toată bogăția unei limbi în care nici-un cuvînt nu se poate învechi și nu poate fi înlocuit. Se găsesc nenumărați tineri cari învață toate aceste semne, cari știu pe de rost paginile de înțelepciune ale clasicilor, și se găsesc dascăli cari primesc a fi răsplătiți pentru ostenele lor cu 9 lei de-ai noștri pe an. Arta bronzurilor, a cusăturilor minunate pe mătasă, mîndria Chinei, urmează înaintea, fără să se înnalte și fără să scadă, reproducînd întocmai modelele străvechi, decît care se crede că nu se poate face mai frumos și mai bine.

Ei realizează armonia musicală propoveduită de Confucius. Ca oamenii, se mulțămesc cu ce li dă soarta: dregătorul cu dregătoria, negustorul cu negustoria, meșterul cu meșteșugul, țeranul cu plugăria, calicul cu milosteniile. Cresc și se înmulțesc fără de număr, supt binecuvîntarea cerească ce li se coboară pentru ascultarea lor. Orașele, unde ei mor de foame, în colțurile otrăvite ale unor strade fără de nume ca ticăloșie murdară, orașele cu milioane și sute de mii de locuitori, nu li mai ajung; la țară proprietatea mică nu se mai poate îmbucăți; în Statele-Unite, unde emigrează, aducînd cu dinșii blestemul muncii date în țris ca plată, ei sînt priviți ca niște dușmani și se pot teme de măceluri. Ei se adăpostesc decî în rîuri, ca pescari, «cărăuși», scotocitori de rămășițe de hrană în murdăriile lăturilor; o luntre putredă e leagănul și casa pentru șiruri de generații. Orî-

unde ar fi însă, în bielșug, în bine, în rău, în grozăvia foamei, ei zimbesc. Aceasta e cea mai sfântă a lor datorie de bună-cuviință. Neam de neamul lor așa au trăit și au murit zimbând, spuind vorbe politicoase, precum cere datina. Calăul taie cu un zimbet capul osînditului. Dregătorii din Canton, furioși în suflet pe Englesii cuceritori, zimbiau ca înaintea amintirii iubirilor din tinerețe. Politeța lor întrece marginile închipuirii: dacă-î spuî cuiva, cu compătimire și interes, că a făcut un drum lung, el îți va răspunde că e cel mai puțin lucru pe care l-a meritat; la plecarea d-tale, el nu va găsi cuvinte ca să se roage de iertare fiind-că e silit să te părăsească; o bună dimineață de-a lui te apropie simțitor de amiazi. Cea mai mare plăcere-î este să poștească la masă, să grămădească prăjituri pe farfuria oaspetelui, care trebuie să-î minince cu bețișoarele de fildeș broaștele țestoase, ouăle conservate anî de zile în var, înnotătoarele de rechin fierte cu ridichî, melci de mare, plăcintele de crevete, rădăcinile de bambû, usturoiul, sosurile ciudate, aduse cu focul supt ele, — ștergîndu-se la gură cu elegantele pătrate de hîrtie brună, — să-î bea vinurile calde și berea de meiu. Cînd Europeanii au atacat forturile de la Peiho, masa stătea pregătită în fiecare zi supt un cort de mătasă pentru negociatorii cari nu voiau să vie în anumite condiții. Și ce gesturi de respect, ce minî lipite de coapse, ce plecăciuni ale capetelor rase, de pe care, spre a face mai mare cinste, coada trebuie să se răstoarne și să atîrne în jos!

În familie, în viața de Stat, toate merg în același chip: cu toate înșelătoriile, furturile, uciderile, răskoalele, oamenii schimbă zîmbete dulci și vorbe bune, îndeplinind așa cel puțin pe față povețele de moralitate musicală, de echilibru al sufletelor pe care le-a dat legiuitorul eternității chineze, Confucius.

5. Chinesii și străinii. Legăturile vechi.

Nu se poate zice însă că acest popor oprit în loc, fără pierderi, într'o cultură în care socoate că a ajuns perfecția, n'a avut legături cu străinătatea, cu «barbarii» de la capătul «drumurilor» său de peste «Marea Apusului». Din potrivă, aceste legături au fost din cele mai vechi timpuri destul de dese, cel puțin în ceia ce privește coasta, «China Împărăției din mijloc». Romanii au cunoscut supt acest nume această mare țară a celui mai depărtat Răsărit și au schimbat cu dînsa mărfuri; regatul Parților din Apus, înnaintînd pînă în stepa Turchestanului, s'a atins astfel de Împărăția «cerească» a oamenilor galbeni. Cesarul Antoninus, sau Marcu-Aureliu, a trimes solii săi la unul din suveranii dinastiei Han, contemporană ea singură cu toată durata imperiului Roman. Evreii și-au găsit locul și aici, făcînd însă Chinesilor marea concesie de a lăsa să li crească o coadă cuviincioasă. Indienii au strămutat peste un veac și jumătate religia bună și adîncă a oamenilor negri în pămîntul vecinilor galbeni. Budismul aduse traduceri din limba indiană și o ho-

tărîtoare influență a artei indiene în arhitectură, căci Buda venia împreună cu templele în care se deprinsese aiurea să stea. Iustinian a trimis Chinesilor ca ambasadori călugări din Constantinopol, și peste un veac după intrarea în Împărăția închisă a cucernicilor părinți bizantini, creștinismul nestorian pătrunse din Siria, pe care de multă vreme o cunoșteau Chinesii ca negustori, numind-o Ta-țin-Arabii, ajungînd îndată după aceasta stăpîni și în Indiia, cercetară, cei d'întăiu dintre toți negustorii, porturile răsăritene ale Chinei, venind cu mărfurile Apusului la Canton și Canfû.

Tîrziu de tot sosiră Europeanii, pe cînd acum Mongolii stăpîniau China. Întiu, ei făcură negoț întimplător; satinul nostru se numește după Zaitun, Țiuen-Șu. Așezarea negustorilor italieni în Siria îi apropiă de China. Marco Polo, la sfîrșitul veacului al XIII-lea, ajunse pînă la Curtea sfîntă și dădu Europei, într'o carte vestită, cunoașterea acestor țeri îndepărtate. Peste trei veacuri, decî în al XVI-lea secol, misionarii icsuiți pătrunseră, în vîntoarea după suflete ce trebuie mînuite, pînă în această margene a Chinei, innălțînd biserici cu înfățișarea templelor lui Buda și ale idolilor și atîrînd în ele icoane cu chipuri chineze: sfinți cu coadă și sfinte cu picioarele zgîrcite ca ale femeilor din Împărăția «cerească», răspîndind apoi un creștinism trecător sau interesat și cunoștinți folositoare sau bune norme de moralitate. Portughesii din India se așezară la Macao, unde căpătară cea d'întăiu concesie de negoț. Olandesii, cari exploatau Iaponia

în secolul al XVII-lea, nu uitară China, unde veniră cu aceleași apucături plecate și înjositoare pentru toți Europeanii. Insula Formosa a fost o posesie europeană, în care două nații colonizatoare: Olandesii și Spaniolii se bătură pentru stăpânire între ei și cu Iaponesii, în secolul al XVII-lea. Puterile mari europene, așezate de atita vreme în India, se amestecară în China numai târziu, mai ales de pe la 1840, — în alt chip și cu alte scopuri; pentru care și Chinesii îi priviră altfel.

Nici-una din aceste înrîuriri n'a fost însă roditoare și n'a putut schimba, printr'o bătaie de vînt ușoară, nemișcarea trainică a vechii Împărății.

Unii aũ fost numai negustori în cite un punct de hotar. Arabii n'aũ venit și cu legea lor, care nu s'ar fi potrivit mult cu spiritul chinez: mohamedanismul chinez, fără putere și însemnătate și, tot așa, fără sinceritate, n'a venit prin porturi, ci prin provinciile supuse ale Turchestanului: Tașchend și Cașgar. Budismul părea cel mai în stare să schimbe viața în China. Dar el a pățit pe acest pămînt ca și arborii chirciți, tunși, decăzuți în grădinile chineze. El a pierdut cele mai frumoase podobe ale sale. A rămas statuia lui Buda, zeul aurit cu fața lată, cu ochii umflați, cu burta maiestoașă, cu minile odihnite pe genunchi. A rămas orînduirea templelor, unde preoții aũ cîntat în genunchi nouă imnuri sfinte. Aũ rămas călugării în murdare rochii sure care putrezesc pe dinșii, grași, trîndavi, cu ochii roșii, cari întrebunțează o viață

întreagă ca să scoată strigătele și să facă gesturile pe care le cere ritul sfânt. Dar într'atita se mărginește Budismul chinez. Sufletul legii indiene era prea larg pentru ca să încapă în această țară, bine, metodic, mărunț împărțită. Mila pentru suferințele altuia, simțul de frăție omenească lipsesc cu totul: la Tiențin calicii mor cerșind, și nimeni nu se apropie de dinșii decît măturătorii cari-î ieau în spinare pe cînd îi mai zgîrcește încă agonia, îi tîrăsc ca pe cîni pe străzile noroioase și se grăbesc să-î arunce pe băligar afară din oraș. Arhitectura budistă, care a dat în India, în Indochina strălucite clădiri, înalte, îndrăznețe, înrămurite, horbotate, răzimate pe stîlpi puternici și asigurate de un lung traiu printre veacuri, n'a dat aici nimic vrednic de însemnătate. Templele mici au pereții de vergi pe care e lipită hîrtie, coperemintul încornorat, corogit se razimă pe stîlpii de lemn din colțuri; felinare de hîrtie sau de corn lucrat în căldura umedă pînă se face străveziu ca sticla, arată urite dihăni, oglinzi, cite un Buda săpat după tipic. Credincioșii învirt mătăni, se lasă pe genunchi la sunetul clopoțelului, lovesc în lungi clopote de aramă, cumpără iertări de păcate, ard bilete galbene și bețișoare sfinte înaintea zeilor. În curți se dau represintații sfinte; ele sînt mai mult grădini publice decît orice alta: artiști ieftini fac boscării, gîcesc după cererea clienților, dănuiesc lîngă locuința dumnezeiască. Credinciosul n'are grija conștiinții sale, muștrări de cuget, avînturi care smulg din lume și apropie de puterile

cereshi. El si-a facut datoria implinind practica sfinta a strabunilor, dind zeului; oricare ar fi si oricum l-ar chema, fum de hartie si de bete arse si bani marunji, pentru el si pentru preot. Mai mult decit atita n'are voie sa-i ceara. Fața de insemnatarea covirșitoare a Statului si de grija fiecãruia pentru interesele lui, religia, in care se contopește Taoismul vechiu si Budismul nou, are un loc de tot mic, si preotul e un umil om din popor care n'are invatatura functionarului, nici bogatia negustorului. Chinesul traiește cu totul pe pamint; zeul nu-i trebuie decit la o nevoie, la o nevoie de boala mai ales, si atunci el il cumpara, implinind unele formalitati, sau facind vraji dupa datina credintii poporului: «vint si apa».

Creștinismul si influența «dracilor» se arata in epoca mai veche inca mai slaba. Sint de sigur mulți creștini, si gasești numarul lor socotit pana la peste un milion (!), dar fiecare s'a creștinat pentru cite-o nevoie si pe cit timp ține aceasta nevoie. De la legea Apusului au luat, buna-oara, Taipingii citeva stiinti nelamurite despre cele trei flinte ale Treimii si obiceiul de a-si zice «frați» si «surori». De la Europeanii a invatat plebea din Canton sa vorbeasca o limba ciudata, care samana ca fel de alcãtuire cu limba *francã* din porturile Asiei-Mici.

De pe la 1840 incepe insa o era noua in ceia ce privește legaturile Chinei cu strainatatea.

6. China și Europa Apuseană.

India Englesilor produce opium, afionul Turcilor și Grecilor, un suc lăptos care se ia în pilule de oameni ce vrea să capete pentru câteva ceasuri o puternică închipuire și o simțire de mulțămire cum o are cineva numai arareori în viață. Pentru a câștiga fericire artificială, Germanul bea bere, Francesul vin, cidru, absint, Iaponesul rachiū de orez, Românul țuică și rachiū. Chinesului îi trebuie opium, și, dacă e vorba pe beție, gustul lui nu e de sigur cel mai rău. Opiul răspunde apoi firii liniștite a acestui popor, care vrea să păzească seninătatea și în corupția sa. Mincătorul de opiu nu se împleticește, nu strigă, nu sfarmă, nu dă cu cuțitul; visul îi ia și vorba și picioarele: el doarme. Doarme și zimbește. Și e așa de plăcut să se farmece cineva într-o astfel de viață dumnezeiască, încît cutiile de opium ale Englesilor se vindeau cu zecile de mii pe an în China.

Dar opiul e o otravă, mai strașnică decît orice băutură alcoolică. Minte slăbește, fața se face vînată ca a morților, ochii se sting în cap, corpul se umflă, minile tremură. Guvernul chinez opri decî vînzarea opiului străin. Englesii își căutară înaintea de un negoț care li aducea multe milioane. Atunci un comisariū imperial sosi la Canton; el arestă pe consulul Angliei, luă cu de-a sila cutiile de opium din prăvălii și din corăbii, și înecă 20.000 în Mare (1839).

Statul engles n'a avut nici-odată o tragere de

inimă deosebită pentru vânzarea imorală și neumană a otrăvii, și în tratatele ce a încheiat apoi cu China el a declarat lămurit că scoate opiul dintre produsele care trebuie să se bucure de scutirile de vamă. Dar măsurile trufașe ale Chinezilor erau o mare insultă pentru cinstea Angliei, și se ceru satisfacție. Nicî-unui «Fiu al Cerului» nu i se vorbise până atunci de așa ceva. Mai mult decît Turcul, alt excomunicat al civilizației europene, Chinezul știe să trăgăneze lucrurile care nu-î plac și pe care nu le poate înlătura fățiș. El privește astfel de stăruinți ca șireteniile de negustori, ca toane ale unor «draci» neastîmpărați; cinstea steagului, grija demnității naționale, a prestigiului, sînt noțiuni cu totul străine de dînsul, și cine le aduce înnainte i se pare un șarlatan zgomotos. Atunci pentru întăia oară trebui să se alerge la mijlocul de constrîngere al armelor. O flotă se ivi înnaintea portului Canton, unde orășenii, siguri că Împăratul se îngrijește de dînșii, nu se arătară de loc speriați de corăbiile cu fum, ci așteptară în liniște, ba chiar cu o mare curiositate, ce o să se întîmple. Englesii se suiră mai sus, până la gura rîului Iangtchiang, și aici luară insula Chu-san (1840). Cantonul, plin de negustori bogați, plăti 28.000.000 ca preț de răscumpărare în anul 1841. Neajungîndu-se la vre-o înțelegere, căci Chinezii se făceau într'una a nu înțelege, se cuceriră localitățile Amoy și Ning-po, pe Marc, între gurile Si-chiangului și Iangtchiangului, în provincia cea mare a celor două Chianguri.

A treia expediție fu hotărîtoare și plecă în sfîrșit cerbicea dîrză a omului galben, arătîndu-î că «barbarii» nu se lasă nici-odată în «îndărătnicia» lor. Pe latul rîu lang se suiră două corăbii mari, opt corăbii de război, 12 vapoare și cîteva îmbarcații mai mici. De la Șangaî, în gură, până la marele oraș al Nanchingului, toată țara de lingă rîu căzu în mîna năvălitorilor, pe cari locuitorii, cari nu înțelegeau nimic din rostul războaielor, nu se puteau satura să-î vadă, oprind priveliștea asupra orașelor cu înalte clădiri și largi poduri arcuite prin mulțimile lor negre. Se tăie legătura pe apă cu Pechingul, se opri sosirea luntrilor cu hrană care veniau de la Miazăzi prin canalul ce străbate în lung China până la Ning-po. Frica de foamete învinse mîndria. Se încheie deci tratatul de la Nanching, din 29 August 1842, prin care «împărăția din mijloc» îngăduia «barbarilor» -- pe cari-î și despăgubia — să vie în porturile cucerite în cursul celor trei primblări militare și, afară de dinsele, în Fuciù-fù, aproape în fața insulei Formosa. Peste doi ani, Franța, care, ca orice Putere europeană, avea dreptul să întrebuițeze porturile deschise prin tratatul de la Nanching, trimese un diplomat care aduse tratatul din Whampoa (24 Octombrie 1844). Guizot, care conducea pe atunci politica franceză, crezuse că demnitatea cere ca Franța să nu se folosească de drepturile pe care i le-ar fi dat altul; ca să se înțeleagă mai bine că ea are o politică deosebită în Extremul Orient, se mai cerură și cîteva porunci împărătești în favoarea misionarilor

catolici. China se învoi și la aceasta, dar peste cîțiva ani de zile se văzu că toate aceste îndatoriri fusese privite de Chinesii numai ca venind din partea guvernului local și fără nici-o întărire sau garanție de la Peching.

Nu mult mai tîrziu, supt Împăratul I-Cing, care urmase lui Tao-Cvang, o corabie cu steag engles fu înneacă de Chinesii. Iarăși se făcură reclamații și ele nu fură lăsate să ajungă până la Peching, închis oricărui sol «barbar». Guvernatorul din Canton, Ieh, care-l luase de la Taipingi, nu voi să mulțamească pe Englesii întru nimic și nu ținu samă de un tratat care se iscălise de așa de puțină vreme. Englesii puseră un termin, amenințînd că vor bombardă Cantonul (1857), ale cărui forturi fusese luate. Nimeni nu se mișcă la această veste. Se văzură Chinesii rupînd distras așișele în care se anunța apropiata bombardare. Ieh puse capetele Englesilor la preț, crezînd că va așișa astfel vitejia orașenilor. Amenințarea englezească se îndeplini. Cantonul fu cucerit de Anglo-Francesi, foarte răpede, aproape fără pierderi¹: un singur ofițer căzu, și oameni cari cetiseră decretul guvernatorului se grăbiră să-î iea capul, care făcea așișă banii. Ieh fu găsit, prins și internat într'o corabie. Populația, care se socotia la 1.500.000 de oameni, nu făcu nici-o împotrîvire, ci se ascunse sau se închină înaintea Europeanilor.

¹ În două zile de luptă se pierdură din partea Englesilor 8 morți și 71 de răniți, din partea Francesilor 2 morți și 30 de răniți!

Nu numai că nu se gîndi să înlocuiască oastea fugară, dar ea se lăsă prădată de drojdia portului, tot Chinesii de-ai lor, cari începură să jefuiască prin unghiuri. Cuceritorii trebuiră să așeze iarăși pe un mandarin în Scaun, ajutîndu-l cu soldați europeni: în acea clipă farmecul de supunere se stabili din nou, și marele oraș rămase deplin liniștit și asigurat înaintea rochiei de mătasă, cusută cu balauri și a tichiuții cu nasture de cristal.

Acesta nu era și nu putea să fie un război, căci Statele nu se cunoșteau între dîneze și unul din ele era cu totul în neputință de a se lupta. O lună trecu după alta în așteptare, comisarii englesi și francesi, Elgin și Gros, stînd pe corăbiile de război. Chinesii auzise că sînt tulburări în India și ei își închipuiau, îndelung-răbdătorii, că Europeanii vor găsi în sfîrșit că este vreme să se întoarcă acasă. Dar ei se înșelară în cîntărirea «îndărătniciei barbarilor». Aceștia porniră spre capitală, spre reședința Împăratului, spre Locul Sfînt, unde sosiau neconținut știri, firește cu totul prefăcute, despre mișcările corăbiilor (1858). Drumul era îngreuiat de puțina adîncime a mării în golf și de linia de forturi de la gura rîului Peiho. Acestea aveau tunuri, 140 de toate, și steaguri fără număr se ridicau de-asupra întăriturilor. După lungi dezbateri diplomatice, se ajunse la un atac împotriva lor. Forturile, bine înțeles, nu provocaseră pe nimeni, dar Chinesii nu voiră să audă de o părăsire a lor, care li se ceruse, ca și la Canton, cu termin

precis. În cîte douăzeci de minute, mica flotilă de războiî îngropă pe luptători (ca număr, pe foarte puțini) în țărna și praful bateriilor stricate, pe cînd alții înfloriau, fugind, cîmpul deschis, cu hainele lor de mătasă de toate colorile. Se ajunse la Tientin, pe rîul și pe drumul care duce la Peching. Nici-o încercare de a se opri «draciî», înaintea căroră căscau gura sutele de miî de oameni fără apărare; ofițeriî se primblaî ca în țara lor. Unul fu insultat însă; i se rătăci cinele și i se pierdu pălăria. Atunci o grupă de soldați englesi plecă asupra orașului, încunjurat, ca toate celelalte, cu strașnice ziduri. O poartă uriașă stătea înaintea năvălitorilor; o mulțime nenumărată aștepta în dosul ei. Nu era încă pe atunci vremea cartușelor de dinamită, care deschid ușile, porțile ferecate. Cițiva oameni se suiră pe zid, și toată gloata chinezească fugi. În locul unde ofițerul fusese primit cu lui-duieli și pietre, se găsiră cițiva oameni cu coada pleoștită, cari întindeau pălăria pierdută, ca un trofeu pe care ești silit să-l dai îndărăt. Se strigă în tot orașul că nu e bine să insultî un Engles,— și se făcu de aici înaintea o liniște...

Peste cîteva zile, la 26 Iunie 1858, cei doi comisariî imperiali zugrăviau cu penelele lor muiate în tuș iscălituri chinezești supt noul tratat, de la Tientin. În cele vre-o cincizeci de articole, se prevedea deschiderea de porturi nouă: Niu-Ciu, Tang-Ciu, Tai-Van în Formosa, Cio-Ciau (Svatov) și Chîung-Ciau în insula Hainan, și se permitea unor ambasadori să stea la Peching chiar. Se ceru și

se căpătă, data aceasta, recunoașterea împărătească, în forma unui rescript către comisarii chineși. Statele-Unite și Rusia, care, fără să se lupte, luaseră parte la negocieră, se împărtășiră de aceleași drepturi. Rusia trimesese pe contele Putiatin: cum vom vedea în alt capitol, deschiderea porturilor n'avea pentru dinsa mai nici-o însemnătate.

Atita nu era de ajuns. Îndată începu al treilea război, dus și acesta pentru nevoile tuturor negustorilor din Europa și ale tuturor celor ce se împărtășesc în mișcarea industrială, de Anglia Reginei Victoria și de noua Franță împărătească a lui Napoleon al III-lea.

În anul următor după tratatul de la Tiențin, Trimeșii extraordinari, Bruce, Bourboulon și Ward, veniau la gura lui Peiho pentru ratificare. China se făcuse a uita ce făgăduise cu cîteva luni în urmă. Ea nu înțelegea bine ce e o ratificare. Aceasta i se va fi părut încă una din obrăznicile «dracilor Apusului», și dregătorii Împăratului, desperați că nu pot să «spargă prostia barbarilor», se vor fi lînguit iarăși că aș a face cu niște «oamenii așa de puțin civilizați, așa de puțin în curent cu *stilul*, cu felul cuviincios de a vorbi». Forturile de la Peiho erau iarăși armate, și din ele se trase asupra corăbiilor aliate.

Se ceru satisfacție: Napoleon, după războiul Crimeii, după campania din Italia, era deprins să se înfățișeze cel d'întăi în Europa. El oferi Englesilor să se răzbune în comun și trimese cu ge-

neralul Cousin-Montauban o frumoasă armată de vre-o 15.000 de oameni, care plecă la sfârșitul anului 1859. Elgin și Gros se suiră iarăși pe corăbii, pentru a pecetlui în clipa biruinții nouă, pacea pe care ei o aduseseră la capăt după biruința cea dintâi. Expediția avu un curs sălbatec, care nu face cinste Europei. Debarcați în Iunie 1860, Europeanii prădară strașnic; uneori Chinezii trebuiră să-și ucidă femeile sau să le arunce în fântină ca să le scape de necinste. Poate că în Europa și ei ar fi făcut așa, dar locuitorii Europei veniau în numele unor principii superioare de ordine și de morală. În August căzură forturile aproape tot așa de ușor ca și întâiași dată; se pierdură numai 100 de oameni! Din nou, Tienținul fu ocupat, dar acum oastea aliată, foarte puternică, putu să încerce ceia ce nu îndrăznise în rîndul trecut trupele din cele câteva corăbii: ea merse asupra Pechingului.

Un principe din familia imperială—ne mai auzită cinste!—veni cu propuneri de pace care nu însemnau nimic. O mare armată se strinse pentru apărarea Capitalei, a inimii Împărăției. Erau 15.000 de călări și 20.000 de pedestri. Aliații își dădură osteneala de a lua măsuri strategice. Singură garda Cerescului Împărat stătu pe loc și se lăsă strivită,—frumoși soldați cu rochia galbenă—coloarea sfîntă—tivită cu negru. În două ceasuri din ceilalți nu se mai vedea nici unul: toți fugiseră. Pierderile Franco-Englesilor erau de 6 oameni uciși și 34 răniți.

Pechingul fu găsit fără apărători ca și Tien-ținul. Chinesii dovedeau și acum că ei nu se apără decît de departe. Împăratul fugise la Palatul de vară, departe cîteva mile de reședință. Aliații porniră într'acolo, hotărîți să nu se mai lase purtați cu vorba, să încheie cu orice preț o pace trairnică. O garnisoană de *doisprezece* oameni, cu arce și puști vechi, greoaie, apăra cele mai mari bogății ale Chinei, stînd înaintea porții păzite de doi mari lei de bronz, așezați la trei metri de sol pe pedestalele de marmură albă. Paznicii fugiră în clipă.

Dușmanii pătrunseră prin scara de marmură ce ducea la sala tronului. Ei n'avuse de loc pierderi; numai cîtiva ofițeri și soldați fuseseră opriți mișelește, despoiați, necinstiți și chinuiți. Totuși admirabilul palat fu jefuit ca după o mare luptă înviersunată, cînd nimeni nu mai poate stăpîni sufletele înfierbîntate, setoase de răzbunare. Se luară cadelnițe de smalt, paravane de mătăasă cu splendide cusături, vase de smalt și de bronz, lucruri de lac fără păreche de gingașe, albumuri de mătăasă, arme vechi, cupe, cutii, idoli, pietre scumpe de mărime neobișnuite, grămădite în cursul a zeci de veacuri în mina Împăraților din atîtea dinastii, — căci pînă atunci nimeni nu prădase palatele împărătești din Peching. Era atîta bogăție acolo, încît fiecare soldat de rînd, vînzînd pe nimic lucruri neprețuite, ajunse totuși să aibă o sută de lei. Apoi palatul fu aprins și se mistui în flacări.

Pacea din Peching, la 24-25 Octombrie 1860,

întăria pe aceia din Tiențin și prevedea o despăgubire de 8.000.000 de taeli (1 tael = aproape 7 lei). Îndată Rușii încheie și ei, prin Ignatiev, cunoscutul general și agitator panslavist, un tratat, negociat cu un principe imperial, care, pe lângă drepturi de comerț, întărește și o întindere a graniții siberiane.

În anul următor muria tânărul Împărat, pe cînd răscoala Taipingilor ținea încă provinciile de lângă Iangtchiang și împiedeca legătura visată între Șangaï, de la gura rîului, și Indii, prin pustii și munții Tibetului, unde se află acum (1904) o misiune englesă înarmată, în iarna platourilor înalte. Francesii se așează în Cochinchina, smulsă de la regatul vasal, al Anamului, precum, încă după tratatul din Nanching, Englesii se aflau la Hongcong, din care în cea mai scurtă vreme se făcu unul din cele mai frumoase orașe ale Răsăritului.

Numai după multă muncă și cu ajutorul Europeanilor, cari aveau de apărat acum în porturi contoarele și conaționali lor, se ajunse la dezrădăcinarea Taipingilor și la întoarcerea întregii Împărății în mîinile legiuite.

În lunga perioadă de treizeci de ani care se întinde de la sfărîmarea Taipingilor până la marea înfrîngere a Chinei de Iaponeși în 1894, provinciile pierdute departe în lăuntru nu fură atinse fără îndoială de spiritul european. Între India și țerile Iangtchiangului era Tibetul, stăpinit de preoții săi budiști, ce nu voiau până mai dăunăzi

să audă de nimeni; în Apus, șesul pustiū rămînea un zăgaz împotriva valurilor culturii nouă din Europa. În porturi urmă însă munca alături a Chinezilor cu Europeanii, fără ca din aceste legături de negoț să izvorească și o înțelegere a sufletelor, care rămîneau încă prea deosebite unele de altele. Dar în Peching încă din 1861 se așezaseră ambasadorii, al căror număr se înmulți pe urmă prin adăugirea ambasadorului italian, a celui austriac și a celui german. Descoperirile tehnice contemporane pătrunseră în Capitala celui mai civilizat și mai mare din Statele innapoiate. China stabili și ea ambasade în citeva capitale ale lumii, și oamenii cari trăiră anii de zile în Londra sau în Paris se întoarseră măcar cu o cunoștință mai întinsă a aspectului material al lumii de astăzi, cu capacitatea de a prețui puterea ce rezultă din această tînără civilizație care robește așa de puternic natura. Un mandarin foarte ager, Li-Hung-Ciang, avu gîndul nou și cutezător de a prefăce China în formele ei, dîndu-î aceleași mijloace de a stăpîni pe care le aū rivalii, calificați atita vreme de «draci ai Apusului». Bătrînul dregător cu ochelari și bărbuța de capră străbătu Europa ca să invețe, — precum făcuse odată Petrucel-Mare; el avu astfel mulțămirea de a vedea pe Bismarck cu care a fost comparat, dar a cărui izbîndă n'a avut-o.

Împrejurările făcură din el cel d'întăiu om al țerii sale. China suferia pierderi neconținut. Grămădiți în Cochinchina, la gura Cambogelui, Fran-

cesii căutaui pentru această posesiune a lor un drum interior către Marea Chinei. Ei încercară a merge prin Camboge și de la izvoarele lui prin Iangtchiang, pe care Englesii merseseră mai d'innainte spre Tibet. Dar era un încunjur uriaș. Atunci se găsi legătura aproape de-a dreptul, între obirșia Cambogelui și aceia a riului Song-Hoi (Song-Kai) care udă cetatea Hanoi și se varsă în acel golf al Tonchingului (Tonchin), dincolo de care stă marea insulă Hainan. Cetatea era a Chinei, dar un călător frances fără misiune și fără răspundere o luă cu asalt în 1873, pregătind astfel întemeierea unei a doua posesiuni a Franciei în Indochina.

În zădar încercară Chinesii să scape de această primejdioasă vecinătate. Ei intrară în legătură cu regele vasal din Anam și puseră în mișcare pe ascuns bande, ca acelea ce se întrebuintează de Bulgari în Macedonia. Obiceiul e vechi în practica războinică a Împărăției din Mijloc: și în afacerile de la Canton Împăratul ridicase prin chemări tănuite «Viteji» (yong), pentru isprăvile cărora își spăla firește minile, chiar după ce se prinseseră cele mai limpezi probe de uneltire. Noi luptători nerecunoscuți se chemău Steagurile Negre, ca Bandele Negre din Italia veacului al XVI-lea. Ele nu fură zdrobite decit în 1884. Atunci China încheie un nou tratat din Tiențin. Franța avea protecția, nu numai asupra Tonchinului, ci asupra Anamului întreg.

Dar trupele francese fură oprite în calea lor

prin Tonchin de ostași împărătești. Se deschise deci un război franco-chines, cel de-al treilea, mărgenit în Tonchinul însuși sau în părțile Formosei pe care Francesii, care bombardau, în 1884, și portul Fu-ceu, pe continent, în față, de-asupra Hongcongului engles, ar fi luat-o bucuros. Fără aceasta, se ajunsese la pace, care nu schimbă nimic. Formosa era păstrată Iaponesilor, cari o cercaseră în 1874.

Aceștia erau pentru Chinesii un popor desprețuit, fiindcă erau puțini, fiindcă împrumutaseră pe de-a'ntregul cultura chineză, fiindcă erau așa de mărunței încît abia se înfățișau ca oameni puternicului Chines, fiindcă vioiciunea lor trebuia să pară acestuia o înjosire a demnității omenești. Ei au ziseră că «fiii de maimuță» din Nipon, potrivit cu firea lor de a imita, se ieau acum după «dracii Apusului». Dar aceasta nu-i ridică în considerația Chinesilor.

Încă de prin 1875 Iaponesii silesc însă pe Chinesii să li deschidă porturile Coreii, unde Chinesii înțelegeau să-și păstreze toate drepturile de suzeranitate. Ei capătă și dreptul de a trimete în capitala acestei țeri nesigure un ambasador și soldații cari să-l apere de mișcările de stradă pe care le înalță din praful fără voință al locuitorilor vîntul ce suflă din sus sau din jos, de la Răsărit sau de la Apus. De acolo ei se tot întinseră cîștigînd oamenii și întemeind noua stare a lucrurilor printr'un ajutor pe care nu-l dădeau fără anumite gin-

durî asupra viitorului. La 1884 se zice că Iaponesii ar fi voit să pescuiască în tulburarea unei răscoale pe care tot ei ar fi ajițat-o. Dar fură învinși, măcelăriți sau puși pe fugă.

Aceștia nu erau însă dintre fugarii ce nu se mai întorc. Tratatul din 1885 cu China li recunoscu privilegiul de a ținea și ei trupe în Coreea, cînd și cît ar fi nevoia. Chinesii căutară totuși, peste nouă ani, să ocupe provincia lor cu o întregă oștire, fără a întreba pe tovarăș.

Astfel în 1894 Iaponesii primesc războiul pentru Coreea, Împărăția Dimineții, pe care o voia. Iarăși se publică de Chinesii un tarif al trofeelor omenești: atîta pentru un cap, atîta pentru o mină, și așa mai departe cu anatomia. Flota chineză dispăre supt tunurile amiralului iapones Ito. O armată de 50.000 de oameni bate pe Chinesii în felul lesnicios pe care-l știm acum (în lupta de la 18 Novembre, la care ieau parte 3.000 de Chinesii, cu tunuri, Iaponesii pierd 14 morți și 40 de răniți), la Asan, străbate Coreea, ieă Pen-Iang. Alta, supt mareașalul Ojama, pătrunde în Manciuria și ocupă Chinciu, Taliën-Van și Port-Arthur, o nouă creațiune englesă; prin Wei-hai-Wei ea merge spre Peching. Iarăși venia punctul dincolo de care China nu lăsa decît o singură dată să meargă lucrurile și plătise aceasta cu prădarea Palatului de vară.

Trebuia să se facă pacea. Europa se amestecă, și Iaponia, care părăsi porturile ce cîștigase, stricînd tratatul din Simonoseki (Shimonosheki), căpătă numai Formosa, insulele Pescadores de lingă

dînsa și o mare despăgubire de război. Soarta Coreii era aminată.

Li-Hung-Ciang negociase tratatul. El ajunsese astfel în vederea tuturor. Tînărul Împărat Cuang-Su, un Chines tot așa de neobișnuit ca și bătrînul mandarin, se încredințâ și el că numai cu mijloacele strămoșilor nu se poate da lupta pentru păstrarea moștenirii lor. Dacă acei păcătoși de «fii de maimuță» putuse face lucruri mari, folosindu-se de cultura «dracilor Apusului», ce-ar fi dacă ar pune mîna pe această unealtă nemărgenită, glorioasă Chină însăși? Astfel Cuang-su din dinastia Ţing, ajunsese progresist. Li-Hung-Ciang, sfetnicul cel bun, fu numit vice-rege în Pecili, amiral, tutor al principelui imperial, supra-intendent al comer-ciului, înalt comisar al armatei.

Dar spiritul vechi național se trezi. Asemenea încercări erau o profanație: vechia clădire de patru mii de ani se zgudui, pîrîind sinistru, într'un cutremur de minie.

Văduva înaintașului lui Cuang-Su, femeia încă tînără, foarte deșteaptă, meșteră în intrigă și cu mulți aderenți, și aliatul ei principele Tuan se puseră în fruntea mișcării de împotrivire. Ca și în 1850, în 1870 și în 1880, dar acum în toată țara, circulară scrisori tainice îndemnînd la răs-coala împotriva străinilor, cari umblă să schimbe rostul cel bun al lucrurilor prin ideile lor ticăloase, cari se ceartă la Ţung-li-iamen, biuroul oficios (dar nu oficial) întemeiat în 1861 pentru ca să li

asculte cererile neconținute de căi ferate și porțuri prin care se poate stăpîni și exploata o țară. Chinezii au o mare aplecare spre întemeierea de societăți ascunse, care conspiră și uneltesc. De odată se iviră în toate părțile bande, care purtau scrise pe piept cuvinte ce lămuriau ținta lor. Ele-și luară nume deosebite, dar li-a rămas acela de luptători cu pumnul, *boxers*, cum zic Englezii.

Boxerii urmăreau așezămintele străinilor, bisericile, școlile, le prădau și ucideau cu o poftă sălbatecă pe creștini. Guvernul se făcea că nu-î poate stăpîni, și, cînd se gîndește cineva la Taipingi și la isprăvile lor, poate și crede în parte. Oricum, Împăratul era nevinovat.

Mulțimea din Peching află că se mătură străinii de pe pămîntul sfînt al Chinei. Ea se ridică la rîndul său pentru cauza națională, pregătind vespere siciliene străinilor urgisiți. Baronul de Ketteler, ambasadorul german, fu împușcat. Legațiile toate fură strînse într'un asediu în adevăr chinezesc. Dacă ar fi fost alți dușmani, ele ar fi fost luate în cîteva ceasuri, în cîteva zile măcar. Chinezii însă zăboviră luni întregi, lăsîndu-se uciși din cînd în cînd, dar fără să plece. Mai strașnică decît ei era numai foamea (1900).

O expediție combinată, a tuturor Puterilor europene interesate în China, avu vreme să se organizeze. Trupele germane, franceze, engleze, rușești, plecară răpede și sosiră la timp. Iaponesii se adăugiră la dînsele. Comanda se dădu celor mai jigniți, Germanilor, representați prin bătrînul ma-

reșal Waldersee, care a murit dăunăzi. Se merse drept asupra Pechingului, aproape fără să se întâmpine rezistență, și Iaponesiile intrară la timp ca să scape pe asediați.

Curtea fugise, ca și în 1860, în Manciuuria. Ea nu putea fi urmărită. Mai multe expediții fură făcute împotriva boxerilor, pentru a da exemplu, precum exemple de pedeapsă se dădură și în Peching. Europenii, cam încurcați, fură bucuroși când Curtea se hotărî în sfîrșit să trateze. Împăratul Wilhelm primi o solie de scuse, în care un principe din familia imperială chineză, venit anume pentru aceasta în Europa — întâiul din neamul său —, ceti o scrisoare umilă prin care se cerea iertare. De nouă cesiuni nu se putea vorbi, așa cum se înfățișau împrejurările. Dar Englesii rămaseră la Wei-Hai-Wei, închiriat în 1898, Germanii luaseră, tot în 1898, Chiao-ceu (la N. de Șangai), unde apărură o clipă principele Henric, fratele Împăratului; iar Rușii ocupară acum Manciuuria și păstrară Port-Arthur, închiriat tot în 1898. Niciunul dintre acești ocupanți și chiriași n'a plecat până astăzi.

Pentru a face pe Ruși să plece, Iaponia, care usese lăudată și îndemnată a se întoarce acasă în 1900, a început în Februar războiul de acum.

CARTEA II
I A P O N I A

1. Țara și oamenii.

Dincolo de Marea Chinesă se întinde un șir de insule, care se arcuiesc către continentul ocupat de Împărăția din mijloc. De la pliscul Camciatcei rusești pornesc frânturi de stincă sămănate în Marea rece, picături de pământ, sterpe, înghețate o bună parte din an; acestea sînt Curilele. Ele duc la o mare insulă pătrată care se sfîrșește în cornuri ca un acoperiș de pagodă, de templu chinez: e insula Ieso, foarte rău locuită până astăzi, nede-săvîrșit lucrată, cu toate colonisările venite din părți mai calde ale arhipelagului. Cel mai însemnat port din această insulă, Hakodate, e de alminterea în fața portului rusesc Vladivostoc, în care se știe că vîntul de Miazănoapte închide prin ghețuri corăbiile în cursul nesfîrșitelor luni de iarnă. Sucindu-se ca un șarpe rănit, marea insulă Hondo, temeiul Japoniei și floarea ei, bogăția ei, merge până către sfîrșitul cîrligului corean, de care e despărțită prin strîmtoarea Simonoseki, vestită astăzi prin tratatul chino-iapones din 1895. Hondo e Britania-Mare a acestui Regat-Unit, a acestei Anglii, care, din Răsăritul ultim al Asiei, răspunde după cuviință Angliei din ultimul Apus al Europei.

Hondo ține ca pe un pui supt aripă insula Șicocu (Shikoku), ruptă din trupul său prin vre-o zguditură vulcanică din timpurile uitate. Rotundă, strinsă ca un ariciu, insula Chiușu încheie grupa centrală a pământurilor întinse: ea întrece linia Coreii și se apropie de latitudinea înfloritorului port chinez sau chino-european, mai bine, Șangaï. Punte de verdeață în Oceanul cald, picură acum către Miazăzi măruntele insule Liu-chiu, o icoană mai fericită a Curilelor sterpe. Formosa, marea insulă cucerită de Iaponia în 1895, după ce o dorise atita vreme, rotunzită pe toate coastele și sfârșită delicat prin virfură blinde, se ține vădit de lanțul ostroavelor înalte, pietroase, și nu de pământul, totuși destul de ridicat și el în aceste părți, al Chinei. Mai departe vin, în raza poftelor, dar nu în a stăpînirilor iaponese, insulele malae-e, Filipinele și marile posesiuni ale Olandei: Indiile neerlandese. Ele duc la Noua Guinee cu liniile de șopirlă, la solida Australie, la răsăritul cărora zboară ca fluturi albi în văzduhul albastru ostroavele fără număr ale «continentului insular», ale Polinesiei, împărțită între toate neamurile.

Iaponia e socotită în Asia, dar poate fără dreptate. Ceî vechi povestiaui de marele continent Atlantis care a fost odată între Europa și America și a dat numele său Oceanului ce l-a înghițit, Oceanul Atlantic. Pacificul, Oceanul cel mare, cea mai puternică din mările lumii, nu și-a nimicît încă Atlantida. El bate cu valuri adese ori furioase

termurile de criță ale insulelor stincoase și lucrează neprecurmat la un viitor de care ne despart multe milioane de ani, și în care într'adevăr o Mare pașnică se va întinde între Asia și America. Până atunci însă, de la Curile la insulele de la sudul Australiei, e sămănată în nesfârșite insule o parte mijlocie a lumii, mai apropiată de lumea veche a Asiei, pe cînd numai scăpărături de pămînt, ca un praf de stele, arată drumul spre lumea, tot așa de veche pentru dînsa, dar nouă pentru noi și pentru locuitorii ei de astăzi, veniți dintre noi, — America.

Toate aceste insule sînt muntoase, vulcanice: cu atît mai mult cu cît se are mai mult în vedere Nordul. Australia are cîmpii întinse pentru turme nenumărate. În Iaponia lipsesc șesurile liniștite și roditoare, pămînturile băltoase, undulațiile pădurilor întinse. Ea are văi înguste, drumuri care se înalță și se coboară, coaste care se întortochiază chinuite, între oasele muntelui. Totul e frînt, spîrcuit, sucit, fărâmițit, fiindcă astfel e voința muntelui. El stăpînește prin piatra lui care taie vederea pretutindeni, prin focul care-l arde în măruntaie și se întetește zguduind pămîntul în cutremure care sînt fenomenul cel mai obișnuit, groaza de toate zilele în care trăiește o generație după alta, îngropîndu-și morții și înălțîndu-și din nou căsuțele. Marele Împărat veșnic e aici Fusi-Iama, vulcanul cu cununa albă, care chiamă de departe pe călători spre Împărăția lui gingașă. Iaponia se su-

pune toanelor lui și e mîndră de dînsul: în orice operă de poezie, în orice tablou sau schiță va apărea, însemnat din cîteva trăsături de penel sau din cîteva versuri, mărețul Fugi, zeul cel frumos și rău.

Țara aceasta a ieșit, așa de fin sculptată cum este, juvaier al lumilor răsăritene, din lupta celor doi uriași, oceanul apelor și munții de foc. Ei au croit și horbotat pămîntul; ei hotăresc sufletele oamenilor. Muntele zguduie și împarte; Oceanul a despărțit boabele din șiragul insulelor, și văzduhul care hrănește gîndul și simțirea locuitorilor e al lui: un aier limpede, care dezvăluie și aprinde toate colorile, care ascuțește toate contururile, care face pe oameni vioi, ageri, nervoși, neastîmpărați, chiar în mijlocul căldurilor din latitudinea mijlocie a Asiei toropitoare. El pregătește pentru cele două ținte mari ale neamului iapones, odinioară ca și astăzi: lupta și arta.

Chinesul nu e omul țerii sale. Această țară însăși e prea întinsă ca să aibă o singură înfățișare. În Nord se vinează urșii, în Sud se călătorește cu cămile și elefanți. China nici nu e o țară, e o lume. Asupra locuitorilor ei ea a înriurit numai prin izolarea în care s'a găsit închisă întregă. Dacă nu s'a întărit mai mult conștiința de provincie — totuși în rescripte împărătești prielnice Europeanilor străinii. au fost asămănați cu «locuitori din altă provincie», — aceasta se datorește puterii

neasămănate a Statului și unei filosofii politice unitare, imperialiste, care a ajuns o religie.

Iaponesul însă e un produs al Iaponiei.

El nu vine dintr'o singură rasă, și această rasă nu se cunoaște bine. Odată Nordul era locuit numai de *Ainos*, o rasă care se duce, fiind mărgenită astăzi la mai puțin de 20.000 de oameni: oameni mărunți ca Eschimoșii, negri la față, cu nasul cîrn, strivit, cu o bogăție de păr care-î apropie mai mult de dobitoacele bine blănite ale pămînturilor reci. *Ainos*-ii s'au dovedit totdeauna refractari față de orice civilizație, și în acel *Far-Nord* al lor care corespunde cu *Far-Westul* american, ei sînt grămădiți, ca Pieile Roșii pe continentul nou, într'un parc de agonie, ca un animal rar și ciudat care nu mai poate trăi neocrotit prin măsuri deosebite, în interesul științii.

În insulele iaponese aș trebuit să fie Malaesii, din acea rasă fină, delicată, ageră, care e răspîndită în toate insulele mijlocii ale Mării celei mari, și formează baza locuitorilor din insulele Sondei său, ca Tagalii, din Insulele Filipine. Malaesii sînt viteji, cum a dovedit lupta unui Aguinaldo împotriva Spaniei și a Statelor-Unite, tirani străini ai patriei Filipine. Ei aș multă mlădiere în spirit și multă poezie în inimă. Multatuli, marele cugetător olandes, întrebuițat o bucată de vreme în administrația Sondelor, s'a întors plin de milă și iubire pentru acești supuși nenorociți ai poporului său, plin de admirație pentru îndărătnicia cu care ei se luptă de atîta vreme pentru ce li se pare că e

dreptatea; și el a cîntat în limba simplă a Bibliei idila curată, de muncă, credință și jertfă a țeranului malaes, în legenda Adindei.

Tagalii, Malaesii cari află de puterea și izbîndele Iaponiei se bucură în tăcere. Nu numai pentru că vecinii lor din Miazănoapte răzbună cîntecul Asiei și par a pregăti reabilitarea și decîl dezrobirea ei. Ceva ca un simț de înrudire tremură în sufletele lor.

Căci rasa galbenă nu se înfățișează curată în Iaponesi. Alături cu Chinesii, cari vin în porturile Iaponiei cu negoșul lor străvechiu, sau la cari vin Iaponesii ca profesori, destul de puțin ascultați și înțeleși, de civilizație nouă, locuitorii de astăzi ai archipelagului Nipon apar altfel și ca trup. Sînt mici pînă într'atîta, încît, cel puțin în costumul european, ei ni par niște pitici ciudați, oaspeți ai unui Liliput adevărat. Mișcările lor, cu toată stăpînirea la care le supun, au ceva șerpuitor, felin, care nu seamănă de loc cu gravitatea, cu demnitatea de plumb a Chinesului: «fiu de măimuță» par că vreau să se răpcadă, să se destindă, să se cațare, să se joace cochet. Fața nu e galbenă; la unii ea apare mai mult întunecată, apropiindu-se de arămiu: un păhăruț de băutură alcoolică tare, din care beau Europenii fără să se simtă nici-o schimbare pe față, îi face cărămizii ca niște Malaesi. Copiii, femeile tinere sînt rumeni în obraji, albi pe frunte, pe git. Pe lîngă țeste fugare și umeri ai obrazului ieșiți în afară, se văd frunți mai drepte, fețe care par numai busnate. Nasurile mărunțele

nu sînt strivite, ci urmează o linie aproape curată. Cutare călător cu mult spirit de observație și-a putut aminti, văzînd tipurile strînse la un loc de o ședință a Parlamentului iapones, de cunoscuți din țara sa, din Franța. Ochiî abia despicați, foarte negri, părul deosebit de întunecat și de strălucitor, pe care femeile îl mai și strîng în cocuri și-l ung cu unsori vegetale, așa încît să pară o singură suprafață de lac negru, apropiie mai mult de Chinesii; dar asemenea ochi ascunși, cu pleoapele umflate îi au și Malaesii. Făcînd parte din rasa galbenă mai mult decît din oricare alta, ei sînt departe de unitatea de rasă a Chinesilor, cari nu recunosc frăția de sînge cu acest omuleț desprețuit.

2. Cirmuirea și cultura.

Nici dezvoltarea istorică a Iaponesilor n'a putut să facă concurență naturii în formarea sufletelor.

Ei n'au avut până dăunăzî un Stat bine organizat, fiind întru aceasta antipodul politic al Chinesilor: ei s'au încălțat cu formele politice, pe cînd Chinesii au prefăcut, ca și femeile lor în modă, piciorul după încălțămîntea care li se părea frumoasă.

Și ei n'au avut nici odată o civilizație a lor și întregă, care să se poată pune cit de puțin alături cu vechea, marea și completa civilizație chineză.

Acestea sint puncte de vedere care trebuie dezvoltate, pentru a se înțelege avîntul nou al acestui popor și piedecile ce întîmpină, ușurința prefacerii după Europeanii și părțile slabe (astăzi și poate zeci de ani încă) ale acestei prefaceri.

Chinesii au cronici multe și întinse, cite nu le mai poate ceti nimeni. Dar în ele, dacă se păstrează cu sfințenie isprăvile tuturor «d'iilor Cerului», nu se spune și în ce chip s'a ivit cea d'întăiă făptură dumnezeiască trimeasă pentru a circumi pe cei d'întăiă dintre oameni. Literatura istorică a Iaponeșilor (a căror cultură e nouă de tot pe lîngă a Chinesilor, neavînd nici măcar două mii de ani!) e mult mai săracă și mai puțin precisă. Din ea se poate afla numai, ca punct de plecare a tuturor celor ce s'au întîmplat pe urmă, că la anul 660 înainte de Hristos a început a stăpîni fiul zeiții Soarelui, cel d'întăiă suveran al lor și străbunul, printr'un șir de adopții, al Maiestății Sale Muțu-Hito, Împăratul de astăzi al Japoniei.

Acest Suveran coborît pe pămînt prin raze și urmașii săi s'au numit *mikado*, ceia ce înseamnă «Înnalta Poartă»; la Turci «Înnalta Poartă» e guvernul întreg, la Iaponeși, Suveranul însuși. Șirul de Mikado s'a desfășurat de-a lungul veacurilor, oameni înțelepți, drepți, sfinți. Ca să se înțeleagă ce înfățișează ei pentru poporul lor, să ni închipuim că întreaga Creștinătate ar asculta de un Papă-Împărat, care să fie ținut că se co-

boară, fie și prin adopție, din Hristos, fiul lui Dumnezeu, venit între oameni și prefăcut pentru totdeauna în om.

Împăratul Chinei e, ca și Țarul, ca și vechii Cesari ai Romei, un *pontifex maximus*, marele preot, căpetenia religiei naționale. Mikado e mai mult decit atita: el urmează să fie—pentru credincioși, cari erau acum cincizeci de ani toată lumea—Zeul-om. Persoana lui face parte din religia veche a țerii, care se chiamă șintoismul. În ea, ca și în cea mai veche religie chineză, își are locul toată natura iubită, înfățișată prin idoli—Kami—, bărbați și femei, săpați din lemn și din piatră și ascunși odinioară privirilor prin scumpe perdele de mătăasă în fundul templelor. Închinarea ce li se aducea, erau daruri de flori, de poame, de pești, de cărnuri, ținerea dobitoacelor sfinte,— ca porumbeii albi,— lupte, reprezentații de teatru. Erau și idoli-dobitoace, ca acea vulpe-zeu care se rinjește din toate colțurile, din toate podoabele, din toate tufișele templelor șintoiste. Afară de acest fetișism grosolan, Iaponesul nu simția nici o nevoie religioasă. Pentru sufletele străbunilor— al căror neam nici aici nu trebuia să se stingă— se bătea în părete la cei săraci un cui și se anina o cutiuță, ca un mic altar al lor.

Iar cultura acelor veacuri de la început trebuie să fi fost foarte simplă. Cintece în limba simplă a vechimii iaponese, cintece cu un ritm deosebit, care s'a păstrat și până astăzi. Căsuțe foarte șubrede, din frumosul lemn rășinos al muntelui,

bine cioplit, minunat lustruit, prins cu îngrijire la toate încheieturile: coperemîntul de țigle său de paie, ca la țeranii noștri, e prea greu pentru o asemenea împrejmuire de nimic: el se razimă pe cei patru stilpi mai puternici din colțuri. Totdeauna o grădiniță în față, căci laponesul are patima florilor și el serbează în seninul lui cult natural o serbătoare a florilor, o serbătoare a crisantemelor. Acea a douăsprezecea parte din pămîntul iapones care se poate lucra, e îngrijită cu iubire ca să dea orez său grînele noastre; copacilor li se cer fructe. Pămîntul e tot al Soarelui, decî al lui Mikado, căruia i se dă dijmă. Familia e foarte strînsă și mulțămîtă cu mijloacele ei puține: copiii sînt bucuria casei, și în legende cea mai hotărîtoare dovadă că cineva a ajuns un stricat, e cînd își batjocorește nevasta, copiii și-i dă afară din casă. În insulele mai mici, în ținuturile insulelor mari s'aun format clanuri ca acele scoțiene din evul mediu: ele ascultă de puternici cari se chiamă *daimio-i*, și sînt încunjurați de luptători: *samurai*. Luptele între dînșii sînt foarte obișnuite, și dau gust vieții. Moartea e desprețuită, și omul liber, omul nobil își bate joc de dînsa, deschizîndu-și burta cu o înțepătură de cuțit, înaintea marturilor: *Hara-Kiri*.

Joncele Chinesilor nu merg departe pe Marea periculoasă, dar ele trebuie să fi pătruns de vreme în porturile multe ale dințatei coaste iaponese. Oamenii galbeni mari fură primiți cu respect în țara

micilor oameni galbeni. Iaponesii prețuiau îndată comoara de învățătură practică, de înțelepciune teoretică, de bună orînduială în Stat, pe care o aduceau călătorii din Apus. Cu însușirea lor de cameloni, de a se schimba în clipă, cum li vine mai bine, ei se prefăcură, făcîndu-se Chinesii, în modă, în organizare, în învățătură.

De la greoi dascăli, agerii ucenici luau scrisul, cu cele 5.000 de caractere curențe, pe care le-au păstrat până astăzi, povară strivitoare pentru mintea copiilor, piedecă puternică pentru cetire, pentru tipar, pentru luminarea mulțimilor. De la dinșii luau o sumă de cuvinte alese pentru literatură, de cuvinte fine pentru convorbirea claselor de sus, de cuvinte înalte pentru abstracțiunile gîndului: ei făcură astfel ceia ce popoarele europene au făcut cu limba latină, Arabii cu limba persană, Turcii cu limba arabă. De la Chinesii luau Iaponesii o literatură clasică, gata făcută, așa de întregă și de bogată, încît, din partea lor, ei nu-și mai simțiră nevoia de a scrie: e ca și cum națiunile Europei evului mediu și timpurilor nouă s'ar fi oprit la literatura clasică a Romanilor, pe cînd poporul s'ar fi mulțămît cu cîntece și povești într'o limbă încă săracă și necioplită. De la dinșii veni mătasa, lucrul bronzului, săparea lemnului, la care însă Iaponesii, cu ochii veșnic asupra minunatei lor naturi, adăuseră și cite ceva nou, într'o epocă următoare mai ales. De la dinșii se imită meșteșugul de a înfrumuseța o țară ca o grădină, de a tăia cărări șerpuitoare care dezvăluiesc la fiecare pas o

nouă frumuseță, apropiată sau depărtată, de a închide vederea cu liniile gingașe ale unui mărunț templu de podoabă, de a potrivi toate pentru cea mai mare mulțămire a ochiului omenesc: țara lor era mai frumoasă decât a maieștrilor, și ei izbutiră astfel mai bine; datina lor era cea mai desăvârșită curățenie — ca a Olandesilor în Europa —, și ei învinseseră și prin aceasta în găteala țărmurilor și munților pe Chinesii, cei mai murdari dintre oameni.

În ceia ce privește Statul, se împărțiră mai cu socoteală provinciile, se înmulțiră și se clasară dregătoriile, se înființă obiceiul examenului pentru funcționarii erudiți, care, supt o altă formă, se păstrează și astăzi; se despărți viața civilă de cea militară. Când Confucius dădu un spirit filosofic vechii clădirii chineze, învățătura lui ajunsese și în Iaponia norma de îndreptare în cîrmuire.

Iaponezii se ținură neconținut în curent cu progresele Chinei, luîndu-le unul după altul și adăugîndu-le la imitațiile mai vechi.

Astfel și ei primiră Budismul, așa cum îl înțeleseseră și-l prefăcuseră Chinezii. Nefiind aici un zeu al Nemărgenitului, al Bunătății, al Mili, Buda nu tulbură pe nici-unul dintre vechii idoli șintoști, la intrarea lui: monștrii cu cuțitele în mînă, vulpile rînjite îi făcură loc lîngă dinșii, în fața vechilor oglinzi — oglinzi de metal — rugenite de vreme; lumina felinarelor de hîrtie colorată sau corn străveziu se răsfrînsese și asupra străinului venit din China, unde se schimbasese de haine: și el

fu chemat de credincioși prin bătaia în dungă a clopotului de aramă, și lui i se bătu din palme, și lui i se arseră hîrtiuțe și bețișoare sfinte, și pentru dînsul se cîntară imnuri de preoții zimbitori în rochiile strălucitoare de mătăasă, și în jurul lui zbură-tăciră, pîngărindu-î chipul, porumbeii albi, și pentru el se lovi în gonguri, se aruncară gologani în cutii și în mîna slujbașilor templului, și pentru el se stătu în genunchi, fără rugăciune, pe care Chinesii nu aū cunoscut-o nici odată. Și aici se ridicară temple cu o nouă înfrumusețare, obișnuită supt alte ceruri, și arta folosi pe urma suirii în Scaun a celui mai nou dintre zei.

Nici aici însă gîndul nu se înnălță și inima nu se făcu mai bună. Buda se mulțami cu acele rituri seci din care se hrăniaū de mii de ani idolii. Săracii nu folosiră, și, dacă nenorociții din stradele negre ale Capitalei de astăzi, cei 40.000 de oameni cari nu pot plăti chiria de 50 de bani pe an într'o căsuță de lemn vechiū și de hîrtie, dacă oamenii ce dorm în turme pe rogojinile murdare unde și-aū închiriat loc de odihnă pentru o noapte, dacă cei, și mai puțini norocoși, cari ațipesc în locurile pustii de care sînt destule, dacă toți acești învinși primesc une ori un ajutor, aceasta se datorește adoptării modei europene a societăților de dame binefăcătoare. Sufletul Budismului a rămas în India, unde e adevărat că se și cere mila cea mai multă, în țara foametei, ciumii, leprei și robiei.

... Cu Budismul veniră călugării, călugări de formă ca și în China. Dar și spiritul călugăriei pătrunse:

depărtarea de lume începu să fie privită ca un merit față de zeii. Se întâmplă astfel că sfântul Mikado crezu într'o Împărăție ce nu este asupra oamenilor: fără luptă, el se închise în palatul său ca într'o schivnicie, încunjurat de slujbași credincioși, tot mai puțini la număr, într'o sărăcie care-i dădea bucuria jertfei. Împăratul-Papă, urmașul zeiții Soarelui, lepădă de la sine, ca un lucru necurat, cîrmuirea, pe cînd marele preot al lui Buda, Dalai-Lama din Tibet, întindea mină lacome către sceptru și sabie. Mikado lăsă aceste insignii în mîna viteazului care voi să le ia. Acesta jucă de acum înaintea rolul Sultanului turc pe lîngă sfîntul Calif din Bagdad, represintant al Profetului Mohammed, rolul generalului barbar, un Stilicon, pe lîngă Împăratul roman decăzut, Honorius, rolul Cesarilor bizantini pe lîngă Împărații lor, rolul maiordomilor din regatul franc pe lîngă suveranii merovingieni, cari și ei se credeau a fi din coapsa zeilor păgîni. Puternicul cel nou ales dintre căpeteniile de clanuri, se numi Șogun (Shôgun), «Marele Domn», «generalisimul» și puterea lui n'avu margini de cît în ascultarea fruntașilor dintre cari se ridicase. Mai multe dinastii se strecurară pe tronul cîrmuirii lumești, pe cînd, pe altarul său dumnezeiesc, un Mikado urmă după cellalt, într'o măreție moartă, fiul, fratele, rudă, copilul prin înfiare venind după coboritorul zeiții Soarelui, care, murind, se înălța către focul veșnic al mamei sale (secolul al XIII-lea). De la o vreme până și legăturile de închinare, de curtenie între omul Spiritului și omul Cărnii înce-

tară: Kioto, vechiul oraș sacru, rămase mausoleul puterii lui Mikado, pe cînd Șogunii se așezară pe coasta răsăriteană, la Iedo, cu ochii spre Oceanul pustiū.

De ce acolo, și nu la Apus? De aici se vedea China, se vedea Coreia, unde fuseseră de mult Iaponezii cuceritori, se vedeau insulele pe unde veniaū misionarii creștini: Portugheșii din Macao. Cu toată imitația triumfătoare, vechile însușiri japoneze rămăsese. Pe lingă iubirea naturii, meșteșugul artei drăgălașe, patima de a curăți și împodobi,—tăria, vitejia muntenilor și pescarilor, ce se luptă cu valurile și cu primejdiile locurilor înalte, desprețul de moarte al fiilor Vulcanului. Acum cînd omul săbiei stătea în fruntea neamului, cînd omul sfînt intrase în umbră,—acum era vremea luptelor mari și cuceririlor îndepărtate.

Ce e dreptul, Iaponezii năvăliră în Coreea. Biata Împărăție a Dimineții, desfăcută din ascultarea Chinei, trăia în mare ticăloșie supt regii săi deosebiți, cari-și aveau sălașul la Seul. Coreenii sînt de aceiași rasă ca și Chinesii: oameni puternici și muncitori, mai murdari însă, mai fără avînt decît supușii Împăratului Ceresc. Și ei primiseră cultura chineză pe de-a'ntregul, în toate dome niile vieții, dar nu putură face nimic dintr'însa. Coreenii mari, în rochiile lor albe, supt pălăria lor cu fundul nalt și ascuțit, saū supt glugi, se perîndaū pe pămînt fără să dovedească prin ceva că sînt vrednici a trăi. Așa aū fost atunci, și tot așa aū rămas pînă astăzi în țara lor frumoasă, de munte.

Iaponesii luară Coreia supt unul din Șogunii de la sfîrșitul veacului al XVI-lea, Hideyoshi (Hideioși) — pe vremea lui Mihaî Viteazul —, și o pierdură. De atunci ei n'au mai încercat. Legăturile cu străinătatea fură rupte, mai mult decît în China, căci aice era de jur împrejur pustiul Oceanului, ale căruî malurî de stîncă fură apărate prin forturî și tunurî ca ale Chinesilor. Ura străinului se făcu tot mai mare, și ea trăiește și astăzi în sufletele iaponeze, cu toată primirea invențiilor și normelor de Stat europene. Iesuiții cîștigaseră pentru Hristos un număr însemnat dintre locuitorii coastelor de Miazăzi. Ei fură uciși, și, împreună cu ei, la începutul veacului al XVII-lea, periră de sabie și cei mai mulți dintre convertiții lor. Dintre toate felurile de negustorî ai Europei, Olandesii singurî putură pătrunde, dar cum? Li se dădu într'un singur port, Nangasachi, un cartier deosebit. O așezare saŭ concesie într'o insulă, într'una care nu era pămînt iapones, ci fusese făcută din pietre coborîte în Ocean anume pentru aceasta, căci străinul nu trebuie să păteze prin locuința lui solul sfînt al Iaponiei. Secole întregi se făcu tot negoțul prin această insulă, Deșima, unde coloniștii erau neconținut supraveghiați de spioniî cei mai supărătorî și mai nerușinați; rare orî cite un trimes al Statelor Generale ale Olandei era îngăduit să meargă până înaintea Șogunului, și atunci un ceremonial de Curte luat după cel chinezesc îi impunea să se tîrească pe brînci, înveselind apoi, după cerre, Curtea, prin vorba lui neobișnuită, prin um-

bletul, cîntecul și danțul lui. În întreg archipelagul, locuitorii erau crescuți cu gîndul că țara lor are tot ce-î trebuie, că e în adevăr a ei cultura de care se bucură, că străinii sînt «draci» făcători de rele și că Iaponia se află în mijlocul lumii, centru și focar de lumină al ei.

Și puterile mari ale poporului la ce se întrebuintău, acele puteri care, destinzîndu-se dăunăzi, aū uimit pe toți?

Mulțimea, plebeii: hei-min, pariașii: ela, avea lucrul pămîntului, pescăria, care dădea a doua hrană după orez și pîne; ei aveau căraușia oame-nilor și a mărfurilor, în trăsuri și căruțe duse pe umăr — *curuma*; aveau meșteșugurile — puține, căci o casă iaponesă nu cuprinde decît rogojina, o poliță cu lucruri de artă, tablouri și un vas de bronz pentru încălzit; aveau negoțul, foarte desprețuit, și mai aveau pentru înseninare, pentru mîngiere, budismul decăzut. Ca și în China, aceste mulțimi nu trăiaū pentru Stat.

Rămîneaū nobilii, pe cari ceilalți îi țineaū cu orezul datorit odată lui Mikado. Ei lăsaseră pe acesta să se inchidă în mănăstirea sa împărătească, dar nu sprijiniră nici pe Șogun. Se deschise astfel o eră de usurpații, care a ținut până dăunăzi, sfărîmînd la sfîrșit orice idee de autoritate, de supunere, în legăturile celor mari cu un mai mare decît dinșii. Stăpîniū adevărații fură acum principii celor trei sute de provincii, *han*, daimio-ii și elementul milităresc pe care ei se răzimaū: samurai-i. Aceștia făcură timp de trei veacuri și jumătate

istoria de frământări sterpe, de neputință în afară a ferii lor.

Daimiul n'are de lucru în afară, căci țara sa nu se bate cu nimeni, ci stă închisă în granițele-î sfinte. Viața socială nu există în Iaponia, căci, potrivit cu spiritul chinez și cu morala lui Confucius, femeia e coborită în căsătorie și, ca în Orientul întreg, nu se înfățișează privirilor străinului. Marele feudal își are în anumite strade din reședința Împăratului ostașilor palate ceva mai întinse și mai trainice decît casele oamenilor obișnuiți, dar aceste palate sînt moarte și porțile lor rămîn lăcătuite. Îi plac lucrurile frumoase: tablourile, bronzurile, pe care le dăruiește prietenilor săi la zile mari sau cu care își împodobeste locuințele. El e un ocrotitor al artei, și vădirea firii naționale prin colorii sau linii de sculptură se datorește patronagiului acestor mîndri fruntași, cari pot fi asemănați cu principii italieni din timpul Renașterii sau cu bogatele biserici din Italia ori din Flandra aceluiași timp. Literatura n'a înaintat printr'înșii: se cetiaŭ cărțile chineze, romanele populare sau nimic. Dar înainte de toate daimiul e un luptător, un vînător, un om căruia-î place să se încunjure de strălucirea armelor și hainelor de război. În jurul lui trăiesc totdeauna, mîncîndu-î orezul și cîntîndu-î laudele, ceata samurailor. Ei sînt oameni cari vorbesc tare, cari aŭ pumnul totdeauna gata, cari provoacă și amenință. Cele două cuțite, semn ale singelui lor nobil, li staŭ totdeauna la cingătoare, ascușul lor e de o

fineță rară : une ori capul bietului țeran se rostogolește pe un drum, sară, pentru că viteazul a voit să vadă dacă nu i s'a tocit oțelul. De la un domn la altul, de la un clan la cellalt sînt veșnice încăerări, care amintesc timpurile cele mai neliniștite ale evului mediu european.

Samuraii sînt cavaleri, dar nu cu totul în înțelesul celor cu cari e deprinsă mintea noastră. Niciodată unul din ei n'a sărit în ajutorul celui slab, celui nenorocit, celui fără apărare. Simțul onoarei singur li dă o netăgăduită înălțime morală. În această privință sînt tot atît de sensibili ca și un nobil spaniol cu sabia totdeauna pe jumătate trasă. Cînd e vorba de datoria lor de răzbunare a jignirilor primite, viața n'are nici-un preț pentru dinșii ; tăișul care va curma zilele dușmanului va deschide apoi burta ucigașului, care va face *harakiri* cu o seninătate fără păreche. Poporul strivit se uimește înaintea acestei ultime dovezi de vitejie.

Ascultați povestea celor patruzeci și șapte de samurai, pe care o știe toată lumea, cum în Italia se știe tragedia familiei Cenci, poate și pentru că în ea se atinge dușmănia dintre Împăratul legiuit și usurpatorul militar. Takumi-no-Kami vine de la Mikado la Șogun, și e ofensat de Kotsuke ; el se ia după dinsul cu sabia, nu-l ajunge, dar e dat în judecată pentru că a sfărmat pacea din palatul împărătesc, și face *harakiri*. Samuraii săi ajung vagabonzi fără hrană, fără sprijin, — ceia ce se chiamă *ronin*. Unul dintre dinșii, Kuranosuke,

iși aduce aminte mai mult decît ceilalți, că e o datorie de cinste să seucidă Kotsuke.

Dar acesta e bine păzit, e șiret și locuiește în mijlocul capitalei Șogunului. El trebuie înșelat. Roninii, ce au ochiul asupra lui, se fac meșteri, negustori, iar căpetenia lor se coboară ceva mai jos, îmbătîndu-se cu rachiū de orez, tîrîndu-se prin girle, gonindu-și familia din casă. Un astfel de om nu mai poate păstra în sufletul său izvorul limpede al onoarei, gîndește Kotsuke, și intrerupe paza.

Într'o noapte viscoloasă Kuranosuke își strînge tovarășii și pleacă asupra palatului unde i se ascunde dușmanul. El intră cu sila și spune celor treziți din somn că nu e vorba de dinșii, ci numai de vecinul lor. Lupta începe între roninii răzbu-nători și samuraii din palat; cei d'intăiu înving; după multă trudă Kotsuke e găsit. Să facă *hara-kiri!* Pe cînd se pregătește, prea încet, la aceasta, i se zboară capul, ceia ce, după datină, nu se face decît ceva mai tîrziu, cînd burta e deschisă.

Roninii pleacă prin mijlocul mulțimii uimite spre mormîntul stăpînului lor iubit: într'un paner ei duc capul lui Kotsuke. Nimeni nu-i împiedecă, știind scopul lor sfînt; unii li dau orez și rachiū, — cum am zice: dulceți și apă. Capul stă în sfîrșit pe piatra mormîntului; preotul e înștiințat că ei, aducătorii, vor fi aduși în curînd la rîndul lor, morți, după ce vor fi judecați și vor face *hara-kiri*. Aceasta se și întîmplă, în mijlocul marii dureri a poporului, care n'a uitat pe acești oameni

de onoare. De către toți se recunoaște că ei au fost niște adevărați voinici, și un samurai care-și bătuse joc de Kuranosuke, atunci cînd el zăcea beat în gîrlă, se căiește, și dovedește aceasta făcînd la rîndul său *harakiri*.

Cam ciudat acest obicei, dar el nu e mai rău decît duelul. În duel, pentru onoare se înfruntă moartea, dar se lasă întîmplării, altă-dată lui Dumnezeu, alegerea celui pătat, care trebuie să moară, spălîndu-și păcatul. Iaponesul n'are nevoie de nici-o alegere din afară; el știe că trebuie să moară fiindcă a greșit, și, mai mîndru decît învinsul în duel, el își deschide burta. *Harakiri* ca și duelul pot fi ocupația de căpetenie a fruntașilor prin vitejie ai unui popor. Iar o țară, o cultură nu trage folos nici din unul, nici din altul.

Această stare de lucruri se prelungi până departe în epoca modernă. China purtă întăiul război cu «draci», și Iaponia se credea la adăpost față de aceiași «draci», de isprăvile cărora va fi auzit de bună samă, fără să li dea cea mai mică însemnătate. Șogunul său Taicunul¹, fără nici-o autoritate, zace într'un oraș, pe cînd Mikado, încă mai lipsit de putere, e uitat în altul și daimio-ii clanurilor, principii fac ce vrea în fața unei populații robite. Altfel, înflorește arta veche, agricultura, «ca o grădinărie» de îngrijită, și viața de

¹ Numele e chinez, și nu se întrebuintă în Iaponia, cu toate că Europeanii îl preferă.

familie e sfântă ; sint puține nevoi : odăile sint goale, o mină de orez, o bucată de pește, ceva buruiene ajung pe o zi întreagă ; ambiția lipsește, și fiecare e închis în clasa sa : nobil mare, samurai, plebeu sau paria, — din care știe bine că nu poate ieși. Restul lumii nu există pentru acești insulari pașnici.

3. Era nouă în Iaponia.

Dar iată că al doilea război pe mare se pornește pentru a dărâma zidurile de isolare ale Chinei. Negociatorii Angliei, Franciei, Rusiei se îndreaptă spre archipelagul iapones pentru a cere ca și aici să se deschidă porturile. O singură expediție poate ajunge pentru amîndouă Puterile galbene care se strîng ca aricii, cu țepii în afară, cu capul nevăzut. Statele Unite au mers înaintea tuturor, și încă din 1852 comodorul Perry a venit cu «corăbii negre», nemaî pomenite până atunci, și a stors privilegiu de comerț, cerînd cu gurile tunurilor sale îndreptate spre coaste apărate de tunuri vechi și de tunuri zugrăvite. Acum, pe lângă ambasadorii celor trei țeri s'a adaus și unul din America, Harris. Șogunul nu poate îndura cît Împăratul Chinei : țara lui e relativ mică (380.000 de kilometri pătrați), și vre-o 40 de milioane de locuitori n'au a face cu cele 350 de milioane din China. El incheie tratatele cerute pe rînd de oaspeții veniți pe corăbiile de război, cari au intrat și aici ca și în China fără să întrebe mult, urmînd

pe uscat drumul care li place mai mult. Olandesii din Deșima privesc cu jale călătoria acestor mîndri frați europeni; ei înțeleg că rolul lor s'a mințuit în Iaponia deschisă comerțului lumii. Europa capătă porturile Nangasachi, Canagava, care răspunde capitalei Iedo, și Hakodate, în insula de Nord, Iedo. Anglia va avea un ambasador la Iedo (1858). Ea dăruiește în schimb Șogunului o frumoasă corabie cu aburi, pe care după o foarte scurtă învățătură Iaponesii o conduc ca și cum ei ar fi făcut totdeauna acest meșteșug. Un semn îngrijitor: acești oameni spionează pe Europeni, îi urăsc, sînt în stare a-i ucide noaptea la colțul stradelor, dar înțeleg că puterea «dracilor» se poate cîștiga, *învățînd*. Încă de pe vremea Olandesilor, tinerii lor au venit în colonie, doritori să cunoască puterile ascunse de care se ajută străinii.

Legarea de relații sigure cu aceștia se dovedi foarte grea. În 1859, Europenii sînt goniți, în urma unor tulburări, din Iocohama, unde n'aveau voie să stea. În 1860, o ambasadă iaponesă, cea d'întăiu care părăsește casa și se avîntă pe largul mărilor necunoscute, merge în capitala Statelor Unite. În anul următor, Olandesul care tălmăcise în tratatele cu Europenii, e asasinat la Iedo, ca pedeapsă pentru nenorocirea ce venise prin condeiul lui. Legația englesă e atacată. Atentatele urmează, tot în potriva Englesilor, în 1862, de și îndată se deschid încă două porturi (între care Osaka). Pare că e în Pechingul anului 1900. Ambasadorii

părăsesc reședința Șogunului și se așază la Iocohama, în vederea mării. Se cere satisfacție și se fac demonstrații, nu fără folos.

Atunci nemulțămirea se aprinde în țară. Destul a ținut Șogunul locul fiului zeiții Soarelu, care stă în Kioto, între păreții vechi ai unei case ce se dărîmă. Destul a poruncit principii și a strîns dijmele. Destul a făcut tărăboiul samurailor. Aceasta o văd și principii și samurailor chiar, un Ito, cel mai priceput cap politic din țară, un Iamagata, un Ocubo, un Ocuma. De la sfîrșitul veacului al XVIII-lea șintoismul se trezește la o nouă viață, și Mikado e strîns legat de această religie a străbunilor, din care, cum s'a spus, el însuși face parte. Lumea se gîndește tot mai mult la dînsul. Sînt vremi grele: fiul zeiții să vorbească și să îndrepte! Șogunul, care dă drepturi la daimii, dar nu poate să ocrotească țara, amenințată de înalte valuri de dușmănie, e un neputincios și un «mincinos». «Se spune», mărturisește ministrul iapones Ivagura unui diplomat austriac în călătorie prin aceste părți necercetate, «se spune că noi sîntem mincinoși. Mincinoși erau numai șogunii, cari nu țin-tiau la alta decît să fie socotiți ca Împărați... Șogunii auză mințit: noi vom spune adevărul tu-turora.»

Șogunul vechiu murise pe cînd se dezbătea tratatul din Iedo. Urmașul său, Cheichi, e și mai slab. Menirea lui e să fie cel din urmă din Casa sa, Tocugava, cel din urmă îndregătoriu sa, usurpată, însă de peste trei sute de ani. Necăpătînd

satisfacție, Englesii trimet o flotă, care bombardează, fără ca Șogunul să se miște, unul din orașele principelui de Satsuma, Cagosima, în insula Chiu-șiu (1863). Nemulțămirea crește. Trei puternice clanuri se unesc împotriva Suveranului: Satsuma, Choshū, din sudul marii insule Hondo, Tosa din insula Șicocu (Shikoku). Din toate părțile a-leargă ostași cari cer gonirea străinilor, întoarcerea bunelor timpuri vechi. Șogunul, lipsit de apărătorii săi de căpetenie, nu varsă sînge: elabdică. Rămîn atunci numai principi în picioare, căci și dregătoria lui e abrogată. Mikado e adus la Iedo, care ajunge noua capitală și ia numele nou de Tokio. O eră de regenerare începe pentru țară. Ea se numește era *meiji* (1868), ceia ce înseamnă acolo același lucru ca și la Turci era de reforme a Tanzimatului, iar la noi încercarea de la 1848, cu toate urmările ei.

Acum venise clipa hotăritoare. Șintoismul, vechea religie a anticității iaponese, căpăta înapoi templele usurpate de Buda indianul și chinezul. Ruda zeilor, tînărul Mikado, Muțu-Hito (născut în 1852), fusese adus în Scaunul său legiuit pe care strămoșii săi îl părăsiseră de atîtea sute de ani, și o nouă Capitală se întemeiasă pentru dînsul în Iedo, care fusese spălată de pata usurpației — în Iedo stău mormintele Șogunilor! — schimbîndu-i-se numele în Tokio, ceia ce înseamnă Capitala Răsăritului. O măsură din 1871 puse sfîrșit feudalismului, dînd țara întreagă în mina adevăratului Împărat și slujbașilor pe cari era să-î numească el după arta de a cîrmui a

Chinesilor. Arendașii de pământuri se prefăcură în proprietari, cari trebuiau să dea Statului patru la zece din roadele muncii lor. Dijele de orez, pe care principii le primiau de la locuitori, fură desființate, și, pentru ca foștii domni ai Iaponiei desorganizate să nu sufere de foame și să nu se ridice înarmați, cu miile lor de samurai, în potruva desprietorului, li se dădu odată pentru totdeauna un preț de răscumpărare, care se ridică pentru cî toți la respectabila sumă de 210.910.457 de ieni (un ien = 2 lei, 55 de bani). Dări statornice și totdeauna aceleași se impuseră unor oameni cari erau deprinși să plătească micilor puternici după îndurarea Cerului și după starea nevoilor. Clanurile din mijloc și de sus fusese cîștigate pentru *meiji*. Clanurile mici fură alipite la celelalte. Samuraii sînt poștiți să intre în oastea cea nouă a lui Mikado.

4. Europeanizarea Iaponiei.

Rămînea, după aceasta nouă orînduire a Împărăției, cea de a doua făgăduială: gonirea străinilor, închiderea Iaponiei în armonia interioară a zeilor șintoismului și a Împăratului dumnezeiesc.

Așa ceva nu se întîmplă: Iaponesii erau prea ageri pentru aceasta, și aplecarea spre imitație era prea mult în firea lor.

Nu doar că ar fi iubit pe străinii cari până mai dăunază se chemau și la dinșii ca și la Chinesii «dracii de pe corăbiile negre». Pentru a iubi trebuie să înțelegi, și până astăzi gîndul nostru:

principii, logică, scopuri; sentimentele noastre: avântul spre ideale, respectul gingaș al femeii, mila pentru toți oamenii ce sufăr, li-a rămas cu totul neînțelese. Rasa lor e prea deosebită de a noastră, trecutul nostru prea n'a avut nici o atingere cu al lor; civilizația lor e prea chineză, pe lângă civilizația noastră elenică, latină. Ochiul nostru, boldiți pentru ei, se uită în ochii lor, tiviți pentru noi; nasul nostru li se pare enorm, al lor ni se înfățișează cîrn; gura lor o judecăm umflată de dinți enormi, a noastră va fi fiind pentru dinșii caraghios de lătită; mărimea noastră sperie micimea lor, de care rîdem; blonziul nostru li se par grozavi, și noi privim cu mirare firele lor de păr negru, lucios, tare, uns și făcut coc saū coadă, după datină. Cînd merg, ei ni par plecați înnainte, nesiguri, gata să sară or să se urce pe vre-o creangă; cine știe ce vor fi zicînd ei de mersul nostru! Cînd vorbesc ei, auzim șuierături printre cuvinte; graiul nostru, al deosebitelor popoare din familia europeană, nu va fi avînd nici-o frumusețe pentru dinșii. Politeța noastră li se pare scurtă, rece; a lor o socotim falsă și pierzătoare de vreme. În scris, noi însemnăm sunete, ei redaū cuvinte; noi cetim într'un sens, ei în altul; noi începem o carte unde o mintuie ei. Noi ne rușinăm de goli-ciune și arătăm — chiar și bărbații, cu cit măi mult femeile! — formele trupului; ei se ascund în rochi, femeile lor își strivesc sînurile, își ascund șoldurile; în schimb, casele lor, a căror fațadă rămîne întregă deschisă, cînd cercevelele fereștilor,

cu hîrtie, în loc de geamuri, cad în jos, arată oameni și femei, goi până la briu, și baia, un act al cultului divin, se face după obiceiul vechiu înaintea tuturor, poftindu-se și străinul, dacă e «curat» și îndrăznește. Poesia lor nu poate vorbi de întîlniri, de scrisori, de sărutări, căci ei se căsătoresc fără a se cunoaște, se rușinează a vorbi dulce unei femei cînd nu sînt — sau nu se fac — beți, și ei nu știu din practică ce e sărutatul, cum nu știm noi ce e *harakiri*. Noi stăm pe scaune, mîncăm pe masă și călcăm pe rogojină cu tălpile și călcăile ghetelor; ei n'au scaune, stau pe masă, își încrucișează picioarele pe rogojină, care e curată ca o față de masă, căci ei își lasă la ușă papucii de lemn, ca niște scăunase. Noi voim să vedem mobile; ei n'au nevoie, nici plăcere de dînsele. Mincarea lor ne îmbolnăvește, și ei cad bolnavi după mincările noastre. Ei au curajul de a minca pești cruzi, tăiați cînd se aduc pe masă; noi înghițim stridii vi.

Dacă fardul, cerusa crudă se așterne pe obrazul galben ca și pe cel alb, și mai mult decît pe acesta, femeile de acolo își rad sprincenele și își înnegresc dinții, pe cînd la noi sînt femei care-și schimbă dinții sănătoși cu alții mai albi și-și fac sprincenele cu cărbune de chibrituri. Noi ascundem păcatele rușinoase ale civilizației noastre, ei le scot la iveală, simplu, fără să se laude, dar fără să se înroșească: nenumărate trăsurile, la care e înhămată o ființă omenească răbdătoare și săracă, duc la Ioșivara, un întreg oraș al desfrîului, tot felul de lume, femei, copii, înalți dregători,

cari fac această călătorie numai de plăcere, pentru a lua aer, pentru a vedea frumoasele fete spoite cu alb și cu roșu, împovărate de grele rochii scumpe, care stau nemișcate cu fața la stradă, cercevelele fiind ca de obicei date în jos. Cele mai multe sînt aduse acolo cu de-a sila de părinți săraci, cari le-au vîndut, le-au închiriat sau le-au zălogit: aceiași părinți vin de le văd pe urmă, și ele zîmbesc la dînșii. Unele s'au jertfit pentru ca să asigure bătrînilor o pîne, și aceasta se mărturisește slobod înaintea lumii. Abia de ieri-de alaltăieri s'a simțit că aceasta e o ticăloșie, și nimeni nu cutează încă s'o împiedece! Deosebiri mici, care strînse la un loc fac o prăpastie, căci fiecare din aceste daîni are un răsunset în suflet, care e plin mai mult de dînsele!

De aceia mai târziu, profesorii străini de la Universitatea din Tokio au fost ținuți cît mai puțin și lăsați să plece fără părere de rău. De aceia în școli se propagă ura pentru orice străin, de aceia nu se țin în samă decretele împărătești de a se observa o purtare bună cu dînșii, de aceia studenții și alți oameni tineri cinstesc, ca în China, pe trecătorii europeni cu anumite cuvinte de batjocură. Frăția omenească, pe care o doresc inimile bune și capetele ușoare, va pluti totdeauna ca un neatins ideal de-asupra deosebirilor de rasă.

Însă Iaponia s'a europeanizat, cu toate picioarele colosale ce trebuia să întîmpine această prefacere. Îndată după *meiji*, după Revoluția ce

Mare, studenții au plecat în toate țerile de frunte ale Europei ca să învețe și să însemne. «Tinerii», spunea unul dintre inițiatorii acestei mari preschimbări de moravuri și organizație, «aduc totdeauna câteva idei nouă și le răspîndesc în țară. În această privință, călătoriile lor vor putea să facă bine.»

Studenții, întorși în țară — ca și studenții noștri de la 1848 —, au fost în adevăr fermentul de transformare.

S'a început, ca de obicei în asemenea opere, cu haina și cu legile.

Japonezii poartă frumoase haine de mătasă cu colorii vii, pe care se desfac flori, frunze, dobitoace ale lumii și ale închipuirii: e o deprindere de îmbrăcăminte luată, cum știm acum, din China. Ca și în China, bărbații își piaptână părul lung într'un chip care ni se pare femeiesc, nouă cari am uitat zuluful lui Ludovic al XIV-lea și coada pudrată, împletită cu panglicuță a lui Ludovic al XV-lea, ori valurile de păr linse ale Imperiului: numai cît, în loc de coadă ca la Chinesii, aici se face cite un moțoc de păr strîns la un loc și uns cu pomadă strălucitoare. Pe strade, în gări, sună asurzitor saboții de lemn, pe cari se razimă piciorul ca pe catalige, și nu lipsesc pentru oamenii mici, cari voesc să meargă răpede și să nu se întîneze de murdăria stradelor, cataligele înseși. Pălăria nu e numai decît de nevoie la dînșii; o înlocuiește umbrela de hîrtie ceruită. Samuraii

purtau două săbii, dar în locul bețișoarelor noastre ei întrebuintează vestitele evantalii de mătăasă împodobită, care pot fi opere de artă și odinioară erau și unelte de luptă, avînd scheletul lor din țepi de fier. Femeile, ca niște păpușele, supuse, blinde, sfoase, jucării înaintea soților lor, poartă ace cu gămălie în părul bogat, ace mari de toate colorile, și unele din ele goale înăuntru și cuprinzînd o picătură de apă, care dă viață gămălicii colorate. O largă panglică de mătăasă încinge bogat șoldurile ascunse, și mînecele ca niște mari aripi de fluturi — singurele buzunare — plutesc strălucitoare. Pentru rasa și țara lor, e foarte frumoasă această îmbrăcăminte !

În scurt timp, «studentii», veniți cu hainele în care se deprinseseră întru citva, propoveduiră prin exemplu moda cea nouă. Apărură ici și colo în mulțimea albastră, roșie, galbenă, pete negre de pălării înalte, de pălării rotunde tari, de șăpci englezești și de șăpci rusești, de redingote și sacouri, de pardesiuri; pe cînd, în mijlocul clempaniturii saboților, se strecura fără zgomot, elastic, cite o păreche de ghete europene. Erau printre acești prevestitori ai noiei ere și *gentlemanii* corecți cari se îmbrăcau ca la Londra, la Berlin, la Paris, unde fuseseră. Cei mai mulți însă făcuseră cumpărăturile lor în Iaponia, și negustorii străini aduseseră aici ce se găsea mai vechi în fundul depositelor lor: pentru ochiul iapones și pentru cunoașterea iaponesă nu era mare deosebire între un cilindru de la 1880 și un vechi joben din 1850.

Apoi costumul păstra legături vădite cu acela pe care era chemat să-l înlocuiască, și cutare elegant din Tokio socotia că fracul are coadă lungă pentru a scuti pe purtătorul lui de a îmbrăca pantalonii, și aripile negre cădeau pe sfrijitele, strimbele și spinele gionate galbene. Ghetele, scoțindu-se prea des, la fiecare vizită, se lărgăiau și călcăiele ieșiau neconținut din ele.

Nedibăcia era firească, și care dintre criticii și batjocoritorii acestei priveliști — pe care totuși trebuie s'o recunoaștem foarte ciudată — ar fi fost sigur că se va îmbrăca perfect într'un complect chinezesc, pe care l-ar fi luat la Paris și l-ar fi potrivit pe trupul său după amintirea ce-î lăsase trecerea membrilor ambasadei Chinei din aceste orașe? Stingaci erau apoi numai acei ce nu fusese în Europa și imitau în gradul al doilea, pe cînd toți fruntașii vieții politice, toți înalții dregători, cărturarii, n'aveau alt cusur decît acela că haina nu se potrivea pe trupul ce fusese deprins a se lăfăia în falduri și mîncei profunde. În curînd se putu avea o Cameră și un Senat în care toți cei de față aveau fracuri cuviincioase la primirea Suveranului, strîns într'o uniformă europeană, și a micuții Suverane, închirecî și de cei cincizeci de ani, care se strîngea friguroasă într'o rochie de Curte. Dacă la balurile de la Palat se mai vedeau oameni desculți și clacuri pline de prăjituri și fructe culese la bufet, aceasta venia de la caracterul foarte amestecat — și în Iaponia — al celor pe cari un Suveran constituțional, cum e astăzi Mikado, îi ospă-

tează la asemenea împrejurări. Iaponesii din era *meiji* ajunseră, de alminterea, răpede la o cuminte împărțire în privința costumului: haina din două bucăți cu mânici strîmte și pantalonii pe picior, se păstrează pentru întreaga oștire, care samănă cu cea francesă mai mult decît cu altele, pentru solemnități, pentru funcționarii în exercițiu și pentru întîlnirea în petreceri speciale, cu scaune și mese, în prînzuri deosebite, cu furculițe și cuțite, în locul bețișoarelor de fildeș chineze, cu Europeanii. Încolo, pe strade, în prăvălii, în viața intimă a fiecăruia: a miniștrilor și a Împăratului chiar, rochia largă de mătăasă și-a căpătat iarăși drepturile vechi. Iar femeile, după ce și-au destăinuit o clipă trupșorul șubred în rochiile europene de croială veche și proastă, le-au părăsit cu totul, afară de serbările Curții și de societatea mixtă cu Europeanii, în țară saă dincolo de țermurile ei.

Odată cu haina, se procedă la europenisarea formelor vieții de Stat. Aici Iaponesii merseră cu o uimitoare răpegiune, cînd se gîndește cineva că ei nu erau, ca noi, Romîni, un popor totdeauna în legătură cu vastele curente ale Apusului și rămas numai intru cîtva în urmă, ci o rasă deosebită, în locurile cele mai depărtate, și care nu era intru nimic pregătită pentru a se prefăce. Dar pentru a înțelege această răpegiune, trebuie să se ție în seamă că formele nouă nu înlocuiau forme vechi, cu care poporul să se fi deprins, ci că ele

se ridicau pe un pământ de-asupra căruia anarhia feudală făcuse golul aproape desăvîrșit.

La 1873, în locul vechiului an lunar chinez, care intra apoi în socoteala erelor, a dinastiilor, se introduse calendarul gregorian. În 1876, samuraili, despoiați de însemnătatea lor militară, fură opriți de a mai purta săbiile, care atit de adesea ori turburau pacea: în orașe păzirea de acum sergenți de orașe, în uniformă albastră cu nasturi auriți, și, dacă obiceiul de a merge cu felinarul, prin îngustele străduțe, se mai păstră, nimeni, nici chiar străinii, nu mai avură nevoie de însoțitori înarmați cu parii ca să-i apere de vitejia cavalerilor Japoniei. Cu un an înainte, s'a întemeiat Senatul, ai căruți membri sînt culeși astăzi, cu o foarte înțeleaptă socoteală, din principii de sînge, din oamenii politici cu merite, din cei mai însemnați represintanți ai literaturii și științii, și chiar din oameni foarte bogați pe cari-i trimet colegii electorale: e astfel, cum spune Constituția de mai tîrziu, «o reprezentare a prudenții, încercării și statorniciei neamului». În 1880 începu publicarea codurilor compilate după cele mai bune ale Europei, cu ajutorul specialiștilor din străinătate. În sfîrșit, în 1889, coboritorul zeiții Soarelui se hotărî, pentru binele poporului său, pentru cîntea lui și pentru suferințele-i viitoare, a părăsi puterea nemărgenită pe care o avuse pînă atunci, dînd o Constituție.

Prin ea se definesc drepturile Împăratului, care rămîn, ce e dreptul, foarte mari și pe care

le și exercită în toată întinderea lor. Pe lângă Senat și Consiliul Privat, compus din 27 de persoane, va fi însă și o Cameră de vre-o 300 de membri, care va putea întreba pe miniștri (cari sînt, ca număr și atribuții, cei din Italia, decî cei de la noi, plus un Ministru de Marină, unul al Comunicațiilor și unul al Casei Imperiale, statornic și cu un caracter nepolitic), se va putea plînge de dînsii la Suveran, fără să-i poată goni însă de pe băncile lor printr'un vot de blam; aceeași Cameră va trebui să hotărască asupra proiectelor de legi și va discuta bugetele. Deputații se vor alege într'un anumit număr pentru fiecare district, apoi pentru fiecare prefectură (chen) sau oraș de reședință (fù), de alegători avînd 25 de ani, o sarcină fiscală de măcar 2 lei, 55 de banî pe an și o locuință de un an de zile acolo unde votează; de la aleși se cere mai mult numai în ceia ce privește vrîsta: 30 de ani. O nouă lege (1900) scăzu peste cîțiva ani censul alegătorilor cu o treime, îl desființă pentru aleși și introduse votul nominal și secret. Comunele se împart în urbane și rurale: Consiliile comunale se aleg, și la alegeri ieau parte și femeile bogate și companiile comerciale cu un anumit capital; primarul și ajutoarele lui sînt numiți.

Veniturile sînt acele pe care le cunoaștem sau le dorim și noi, și nemulțămirea provocată de dînsese au mai căpătat glas și aiurea: impositul funciar, pe care proprietarii nu vreau să-l mai mărească, precum cer nevoile și dreptatea, impo-

situl asupra venitului, care se declară de fiecare contribuabil, rămînînd ca Prefectul să hotărască în cas de contestații, impositul pe rachiul de orez, băut în citimi foarte mari, *sachè*; impositul pe *soy*, un sos foarte căutat și care se vinde deosebit, impositul timbrului și al patentelor. Se adaugă venitul vămilor, al tipografiei Statului, al căilor ferate, dintre care cea d'întăi, de la Iocohama la Tokio (cale de trei șferturi de ceas), a fost construită foarte scump, de Stat, la 1872, ceva mai tîrziu decît drumurile noastre de fier; venitul monopolului tutunului. Se mai adaugă taxe județene și comunale.

Accasta e noua Iaponie.

Reforma a fost primită cu bucurie de oameni cari așteptau orice bine de la formele de Stat europene. La început abstențiile alegătorilor fură neauzit de mici: abia 7,22%. De mult încă existau ziare, cu toate greutatele tiparului, ce întrebunțează 5.000 de caractere curente, pe care copii le caută, cîntîndu-li numele, în toate colțurile tipografiei, pentru a le aduce culegătorului: De la *Noutățile din Batavia*, care vegetară scurt timp în 1863, avînd numai doi abonați, se ajunsese la *Mainici Șimbun* din 1871, la *Niși-Niși Șimbun* din 1872, la marile ziare care numără până la 700.000 de cititori și-și plătesc une ori directorul cu peste 1000 de lei pe lună, la cele 400 de publicații zilnice și 1.500 de periodice care există astăzi, puternice unelte de propagandă și prin prețul lor foarte mic

și prin caracterul lor popular până la scandal — spuindu-se fără îndoială lucrurile pe șleați, ca în Iaponia —, precum e cea mai răspîdită din gazetele iaponese, *Iorozu-Cioho*, tipărit pe hirtie tranșafirie și plin de lucruri care s'ar chema în Europa infamii și ar aduce scriitorului lor palme. Credința de clan, care s'a păstrat cu o mare putere, făcea ușoară ivirea partidelor politice: liberalii, foarte patrioți, sprijinatori ai cheltuielilor pentru armată și căi ferate; progresiștii, mai radicali, constituționali, partid format de Ito în 1900 și cu care el veni la guvern (făcînd loc în Maiu 1901 cabinetului Katsura). Partidele însă sînt oameni: Ito, Ocuma, Iamagata, care a presidat o clipă un guvern de militari; oamenii, cari, ca acei daimii de odinioară, represintă clanurile atot-puternice încă. Coalițiile, ca vestitul Kensei-to, format contra întăiului cabinet Ito, nu țin multă vreme, din cauza exclusivismului dominator al șefilor. Nu lipsesc în sfîrșit nici banii, cari se răspîdesc fără rușine, într'o țară care n'are în sufletul ei ipocrisia europeană și n'a putut-o imita încă; nu lipsesc nici bătăușii, *soși*, înlocuitori ai *samurailor* de odinioară pe lângă șefii-daimio, *soșii*, cari încunjură pe politiciani, li stîlcesc adversarii și merg chiar până la încercări de asasinat, ca accia care înlătură pe Ocubo sau cea care lăsă șchiop pentru toată viața pe Ocuma. În asemenea împrejurări, cu tot neconținutul amestec al unui suveran privit de cei mai mulți ca sfînt, cu toate cererile de voturi fățișe și muștrările acestuia — un om cumpănit

altfel,—ministeriile cad unul după altul, pe nemulțămiri personale. Dacă nu sînt încă adevărate partide, o sumă de oameni s'au rupt de la ocupațiile agricole (erau la început 145 de agricultori în Cameră și numai 24 de avocați), de la profesiile libere, de la vagabondaj și de la trîndăvia feudalilor căzuți, pentru a se preface în *profesioniști* politici. Ei încep să fie urîți de popor, care vrea liniște, și un număr de negustori din Tokio se invoiseră dăunăzii a nu vinde nimic politicianilor și gazetarilor. Abstinențele se apropie în ultimele timpuri de o pătrime. Ele se vor mai înmulți încă, până ce se va întimpla una din două: politica — adevă, mai la urmă, grija de binele tuturor, — va cădea în mîna interesaților, sau ea va reveni celor ce sînt în stare s'o înțeleagă și s'o conducă.

Formele politice le poate lua oricine dintr'o zi în alta, și le și poate păstra, cu toate că se simte prea larg sau prea strîmt în fracul constituțional al Europei, care îmbracă, dar nu schimbă. Iaponezii au împrumutat însă și ceva mai greu de imitat: viața orășenească, munca de ateliere și fabrici, încordarea industrială uriașă, tehnica triumfătoare, spiritul de speculație cutezătoare al Europei de astăzi.

Până la deschiderea erei *meiji*, ei fusese pescari și agricultori, trăind în sate curățele, cu căsuțe de lemn scump, lustruit bine, cu grădinițe și temple cochete în dumbrăvi înflorite. Meșteșugurile, negoțul erau lăsate pe sama celor din urmă dintre

oamenii, sau și a străinilor chinezi. Orașe adevărate, în sensul european, nu se întâlneau. Erau mai mult sate mari, cu o stradă de țirg, pietruită cu prund din riuri și mărgenită de prăvălii mărunțele, tot de lemn și tot cu un singur rînd, căci vulcanul, focul din munte, care cutremură, și focul cellalt, care înghite clădirile în gitleju-î roșu, nu îngăduiau ca oamenii să îndrăznească a clădi sus și trainic. Afară de materialul mai șubred, de și foarte bine lucrat, frumos decî până nu prinde a se înnegri și a mucezi, orașele iaponese sămănau foarte bine cu orașele noastre de acum cincizeci de ani. Porturile erau puțin folosite, fiindcă tot negoțul se făcea numai între locuitorii Împărăției, și nevoile acestora erau cele mai mici pe care le poate avea o sfință omenească. Case mari de negoț și meșteșuguri erau puține și se răzimau pe același principiu de asociație patriarcală, de familie mare alcătuită prin adopție, care se observă și la țară, unde plugarii săraci se ajută și se împrumută între dînșii, încă de la sfîrșitul veacului al XVIII-lea, după un sistem care sămăna, poate în mai bine, cu al băncilor populare din Europa de astăzi. În casa de comerț și industrie toți participanții stăteau supraveghiați, zăvoriți, controlați în toate faptele lor ca supt ochii unui părinte aspru. Anii treceau fără să aducă nici-o schimbare în această veche mecanică și cîștigurile erau mici într'o țară unde banul era puțin, și, la țirguieli, se cîntăria cu cumpana, fiind de metal prețios curat. Mărfurile mergeau pe uscat numai pe umerii cărăușilor, căci

caii se întrebuintău la paradele militarești, la procesii, înfășurați în paie, încălțați cu un fel de galoși și păziți de amîndouă părțile — ca să se arăte ce plini de foc sînt! — de un fel de jockey iaponesi. Alt mijloc de călătorie pe mare nu se cunoștea decît *jonca* cu visle și pînze a Chinesilor. Abia dacă se ajungea pînă la coasta Chinei, la Formosa, la insulele Filipine, de unde s'a luat ghitara iaponesă, care nu e decît mandolina spaniolă, celebra mandolină romantică.

O furtună de prefacere dărîmă în bună parte această lume patriarcală. Puternica sevă de viață a poporului iapones se sui în trunchiul de curînd sădit al industriei străine. Orașele avură trottoare, stîlpî de telegraf de o formă puțin deosebită de a noastră, alei de arbori, parcuri — ca vestitul Uyeno-Park din Tokio —, înlocuind vechile grădini de arbori mărunți și cocheti. Răsăriră prăvălii cu vitrine ca ale noastre, în care vînzătorii știu să zîmbească și mai dulce decît cei din Europa și cumpărătorii, și mai bine primiți, stau la pămînt înaintea mărfurilor și primesc ceașca de ceaiu fără zahăr care se dă și se ia ori-unde. Lumina electrică răspîndi asupra stradei largi și clădirilor nouă raze albe ca ale lunii, așa de mult cîntată, în comparații gingașe și neobișnuite pentru noi, de poeții iaponesi, ucenici fini, *prețioși* ai Chinesilor. Tramvaiele electrice străbătură arterele de căpetenie ale așezărilor orașenești reinnoite. Ministererele, multe edificii publice se înălțară, pînă la un cutremur mai minios, din cărămidă și piatră. În cetatea împărătească, *Jiro*,

cuprinsă, după obiceiul chinez, al oraşelor făcute din cercuri concentrice, fiecare cu altă populație și pentru alte scopuri, în mijlocul capitalei Tokio. vechile ziduri se lasară în părăsire, rațe se scaldară în mlăștini pe locul unde păziseră ostașii în rochii de mătasă ai Șogunului, dar din mijlocul grădinilor bogate se ridică un nou palat ca la Paris, la Londra, la Berlin, pentru Suveranul constituțional.

Mijloacele de transport se schimbă. Pe unde înaintaseră în sudoarea feței, călcând pe îngusta cărare pietroasă, hamalii încărcăți cu mărfuri, trece astăzi locomotiva tirând vagoane mici pentru oamenii mici și cantități enorme de produse și fabricate. Sînt acum în Iaponia 803 mile de căi ferate ale Statului și 2.800 ale celor 58, *cincizeci și opt*, de companii; în 1901—2 s'au numărat 112.000.000 de bilete vîndute și 14 milioane de tone de mărfuri transportate. În porturile care adăpostiseră turme de jonce sfoase, cu înalte catarguri, așteaptă ceasul plecării să se odihnesc de călătorie puternicele vapoare ale «Societății de Navigație Iaponesă» (Nippon Yusen Kaisha), care face o mare concurență companiilor engleze: ea întrebunțează nu mai puțin de 80 de steameri și ține pentru război la dispoziția Statului un mare număr de vase. Negustorul, corăbierul iapones sînt cunoscuți acum în toate colțurile Asiei răsăritene: de la Vladivostoc până la Hongcong.

Vechile industrii naționale: mătasa, țesetoria, căpătara o nouă viață. Se găsiră cărbuni, și lucrul minelor de metale se începu cu alte mijloace

și cu altă putere: astfel se căpătară brațele mecanice și hrana de foc a usinelor. Ispitiți cu fâgăduieli de teatre populare, de ceainării, de petreceri, lucrătorii alergară din toate satele archipelagului, închiriindu-se pe o leafă de nimic, numai să trăiască în orașele de minuni. Egoismul fabricanților, în cari trăia gustul de întrecere, de luptă, de pradă, al samurailor de odinioară, nu cruță nici pe femei, nici pe copiii nevrîstnici, dintre cari copii, mai mici de paisprezece ani, 13.000 lucrează în fabricile din Osaka. Până astăzi mulțimile se îngrămădesc la lucrul de zi și de noapte, cu atâtea ceasuri de sforțare, cîte nu le impune nici cel mai crud capitalist european, ca să primească batjocura de 50 de bani pe zi, din cari cca mai mare parte se oprește încă pentru mîncare. Cu toată lipsa de bani — căci se împrumută și cu 18% —, furia fabricării mașiniste nu se oprește: industria reprezintă astăzi o cincime din venitul național. Produsele ieftene se răspîndesc pe toate piețele asiatice vecine. Comerțul exterior era la 1868 de 26.000.000 de *ien*, astăzi el atinge suma de 508.000.000. Banca Națională și Banca Numerariului ajută schimbul. Coborîtorii *samurailor* și-au uitat cu totul strămoșii, și ei lucrează alături cu fiii de țeranî și cu aventurierii norocoși la învîrtirea roților speculației neînfrîdate, care și aici face pe încetul mîndria țerii și ruina rasei și a pămîntului. Astăzi marea industrie iaponească e în mîna capitaliștilor, inginerilor și lucrătorilor iaponeși.

Maî greî se primeşte o cultură intelectuală, o educaţie. Iaponesiî aveau vechia lor imitaţie chineză, care li se păruse veacuri întregi că răspunde la orice nevoie. Şi aici însă ei ţinură să ajungă Europa.

Învăţămîntul lor primar, cu toată nespusa greutate a cetitului şi scrisului, e foarte bun. Iaponia are astăzi vre-o 28.500 de şcoli elementare, cu peste 4.000.000 de elevi; faţă de cifra populaţiei copilăreşti, învaţă carte — şcoala primară fiind obligatorie, afară de cazul unei sărăcii prea mari sau al forţii majore — 64,22%, sau, dacă se consideră numai băieţii, populaţia şcolară e de 79%. Toate ţerile balcanice şi Rusia, ca şi multe părţi din Austro-Ungaria — şi ca şi România —, sînt lăsate departe în urmă. Oarele de studiu sînt numai 24—28 pe săptămînă. E un curs inferior şi un curs superior, de cite patru ani: şcoala, începută la şese ani, se minţuie abia la 14. Cheltuielile Statului sînt de 75.000.000.

Şcoala secundară e slabă. Sînt colegiî, în care elevii, cari plătesc, stau internî timp de cinci ani (cari se pot începe la vîrsta de 12) şi un an complementar. Vin apoi ca un curs superior alţi trei-patru ani la cele opt şcoli superioare. Instalaţia e păcătoasă, lipsesc lucrurile cele maî elementare; profesorii, foarte rău plătiţi pentru cele 28—31 de oare ce dau pe săptămînă, sînt dezgustaţi şi despreţuiţi; şcolarii învaţă pe de rost, sînt nesănătoşi şi destrăbălaţi. Un observator pune aceste colegiî miserabile maî pe jos decît cele din Brazilia şi Paraguay, cea ce nu înseamnă puţin lucru.

Particulari ca Ocuma și Tocusava au întemeiat școli model, europenisind astfel frumosul obicei național de a ține în casă fără plată cât se poate mai mulți studenți săraci. Școlile militare pot fi puse alături cu cele mai bune, și ele dau un admirabil corp de ofițeri, învățați, activi, bine crescuți și însuflețiți de un puternic simț de onoare: după trei ani de școală militară inferioară (sînt șase instituții) se trece la școala centrală preparatoare, care mai ține doi ani, apoi, pentru un an, la regiment, apoi iarăși în școală; după cîteva luni de stagiu, tînărul ajunge în sfîrșit sublocotenent. Școala de limbă, școala de nobili sînt însă foarte insuficiente.

Există și două Universități: cea din Tokio, fondată în 1877, și una, de tot nouă, în Kioto, vechea capitală sfîntă. Ele au rectori și un consiliu de profesori, asemenea cu Senatul nostru universitar. Facultățile sînt mai multe decît în Europa; lipsește Facultatea de teologie, căci Iaponezii stau nelămuriți între șintoism și budism, desprețuiesc «religia inferioară» a creștinismului, își bat capul teoretic să întemeieze un raționalism nou, care nu poate avea valoare religioasă, și, de drept, nu cred în nimic decît în zeul Ambiției; în schimb, ei au o Facultate de agricultură și una de Inginerie. Acestea din urmă sînt bune, ca și Facultatea de medicină și cea de științe; celelalte două stau de tot jos. Cultura chineză nu e bună de nimic, în ceia ce privește abstracțiile; cultura europeană nu poate fi încă înțeleasă cum trebuie. Profesorii străini —

cari au dispărut până astăzi aproape cu totul — au întîmpinat și piedeca neînvinsă a slabei cunoștinții de limbă europene a studenților, a oboselelor, după întăiele studii de scriere, cetire, gramatică, a deprinderii cu învățarea pe de rost a oricărui lucru. Profesorii indigeni s'au pregătit mai toți în străinătate, dar, la Drept și Litere, ei nu-și găsesc drumul, repetă rău cursuri auzite de dinșii în tinereță (ca, până alaltăieri, la noi), ieaă lecții particulare (aceiași observație) și fac politică (precum se face la noi și până astăzi), — în parte și pentru că altfel, plătiți cu cel mult 3.000 de lei pe an, ei n'ar avea cu ce trăi. Școala de Înalte Studii (*University Hall*) și noua Universitate de fete n'au o mai strălucită situație.

În acest domeniu, cel mai greu de prefăcut, era nouă a izbutit mai puțin, neputînd schimba rasa, nici desființa trecutul, neputînd importa sentimentele sincere și ideile reale ca piesele unei mașini, croiala unei haine ori articolele unei Constituții, unui Cod.

În politică e astăzi zăpăceală, corupție, lipsă de respect și de credință; după zguduitura din 1889, apa e încă tulbure; dar ea se va limpezi, căci, dacă nu noțiunea de patric, iaponesii au într'un grad înalt sentimentul de solidaritate a rasei. În industrie și comerț, sînt mari lipsuri încă, cum nici nu se putea altfel: lucrătorul n'are perseveranța, interesul pentru meșteșug ale celui european; instalațiile, pripite, nu se înfățișează frumos; o tra-

diție de cinste nu călăuzește pe negustor, căruia pentru aceia îi și lipsește creditul în străinătate. Capitalul n'ajunge, și Iaponesul nu poate da, cum nu poate da Românul, ceia ce reclamă străinul înaintea de a-și aduce aurul: dreptul de a stăpîni pămîntul (în Iaponia i s'a dat numai suprafața: dreptul adecă de a clădi și a planta). Orî-cum vor fi roadele politicii exterioare, ea nu poate ruina pe un popor de 45.000.000, stăpin pe 380.000 de km. pătrați și încunjurat de o Mare fecundă, pe un popor care numai de la 1889 s'a înmulțit cu colosală sumă de 5.000.000 și mai bine, — orîcum vor fi, zic, aceste roade, Iaponia va avea în cincizeci de ani o puternică viață economică normală și un regim politic mai potrivit cu dînsa. Pentru cultura inimii și a gîndului în direcția nouă — căci la cea veche, hotărit că nu se mai poate întoarce —, va trebui însă un timp ce nu se poate prevedea.

Arta de odinioară, de imutabilitate chineză, înșirînd imitatorii de-a lungul veacurilor — Hokusai, «mai vestit în străinătate decît în Iaponia» (Bellessart), e și el un imitator — nu dă nimic nou și pierde pe încetul și cinstea reproducerii; noua lume democratică se desinteresează de ea: nu mai admiră și aproape nu mai cumpără. Legendele trăiesc încă în popor, dar teatrul popular, realist, bogat, variat, zgomotos, decade; și Sada-Iaco, — artista care a călătorit și pe la noi — împreună cu soțul ei, scriitor dramatic, actor, au încercat să dea noilor Iaponesi o traducere din Pailleron, care a fost primită, firește, cu căscături și risete.

Vechile romane de aventuri au încetat. Poesia nu poate ieși din comparațiile tradiționale, plăcute pentru cine nu-și dă samă cât sînt de usate; ca și un roman de moravuri, o poezie personală, subiectivă, o poezie de iubire nu se poate închipui încă pe multă vreme. Filologie iaponesă nu există; Englezii, Francesii sînt singurii cari au studiat științific interesanta limbă, care oglindește cu totul alt suflet. Lucrări de etnografie fac numai străinii. Cronicile au încetat, fără să facă loc istoriei, care nici n'ar fi îngăduită. Filosofie nu se poate scrie într'o limbă care e așa de neputincioasă să exprime abstracții. Literatura nouă, sînt până acum numai ziarele, care studiază viața zi de zi în cronicile scandaloase sau denunță fără sfială, cu amărăciunea mîndriei jignite, păcatele, viciile și neajunsurile obișnuite în epoce de crasă.

5. Expansiunea iaponesă.

Viața Iaponesului din clasele stăpînitore a fost totdeauna o luptă; simțirea lui de căpetenie a fost mîndria, trufia de a stăpîni, de a robi și umili. Vechiul *samurai* a fost desființat prin Constituție, dar nici-o Constituție n'are puterea de a desființa suflete. Și sufletul feudal trăiește în Iaponia; el e chiar *sufletul Iaponiei*. De la el pornesc înarmările uriașe, jertfele mai presus de orice laudă, tratatele de egalitate cu Europa, legăturile pentru războaie, luptele. Iaponia nu s'a împăcat, nu s'a înfrățit cu «dobitocul» (*baka*) de străin, pe care ține așa de mult să-l imite complet: tocmai

ca să scape de el, ca să-l învingă și să-l înlătore
i-a luat el — ca Făt Frumos cel tânăr, buzduganul
bătrînului zmeu — toate uneltele de stăpînire, pe
care e încredințat că le poate mînuî mai bine, căci
el ca om e superior, țara lui e mai bună decît
oamenii și locurile de aiurea. Prefacerea e o vi-
clenie, pentru a face cîndva din Iaponia centrul
lumii, ultima și cea mai strălucitoare vatră a fo-
cului culturii omenești. Prea mult l-a apăsător, l-a
exploatat și l-a jignit toată lumea : el vrea pentru
sine patria sa de insule, țermurile vecine pe care
aș călcat strămoșii cuceritori, rasa galbenă din
care face parte, oceanul în mijlocul căruia l-a
așezat zeii. Olandesul, Englesul aș voit să-l ro-
bească economiceste, călugării creștini aș vrut să-
calce în picioare legea, cum fac și astăzi misionarii
francesi, pastorii, popii ortodocși ai Țarului, salu-
tiștii cari se amestecă în instituția națională care
e Ioșivara ; Puterile i-aș impus tribunale consulare
ca în Turcia ; Rușii i-aș smuls partea de sud a
insulei Sacalien, de-a lungul Siberiei, ei aș arătat
pofta de a se cuibări în Ieso ; biserica lor din Tokio
e cea mai mare clădire din tot orașul, și ea e supt
ochii lui Muțu-Hito, de cîte ori el privește asupra
Capitalei sale, — o biserică de paradă, de amenințare,
care pare a făgădui anexarea în viitor ; atita vreme
toată lumea Apusului a calificat de « barbari » pe
accia cari se simțiau destul de harnici și de ageri
ca să poată ajunge din cîteva sărituri elastice pu-
terea orișicui.

Deci ei s'aș pus pe lucru, nepierzînd din ve-

dere, în mijlocul frământărilor politicii interne, marele lor scop. Oastea a ieșit ca din pământ: sute de mii de oameni perfect înarmați și avînd credința că poarta morții e un arc de triumf pentru acela ce se îndreaptă de bună voie spre dînsa. Meșteri în tehnică, ei au făcut-o în același timp și o mașină de precizie desăvîrșită: serviciile lor de transport, geniul lor, intendența lor sînt neîntrecute; ei știu de la început tot ce vor face, cînd îl vor face și au mijloacele întregi la îndemînă. Ascultarea de superior e aceeași ca în vremea cînd *samuraii* trăiau din sufletul, din vorba, din gestul, din căutătura lui *daimio*. Flota lor domină de mult Mările Răsăritului: modernă, bogată și minunat servită. Mai mult pentru mîndria steagului alb cu globul roșu al soarelui au făcut ei datoria, care e destul de grea pentru un popor simplu și sărac, de 1 miliard, 250 de milioane de lei; pentru aceia au votat ei în trei ani, cu toată împotrivirea unor elemente din Cameră, 250.000.000 de lei de impozite nouă: de la 1893 la 1901 cheltuielile s'au făcut de două ori și jumătate mai mari și budgetul s'a ridicat la peste 250.000.000 de ieni; în același timp, cheltuielile pentru armată s'au înzecit.

Iaponia voia să scape întâiu de umiliința capitulațiilor, a jurisdicției străine pe pămîntul ei, pentru străini. După reformarea europeană a justiției, această țintă s'a atins, în 1899. Tribunalele iaponese nu sînt un model: se zice că ele pîrtesc, vădit, pe localnici și nu recunosc oarecare necesități morale, care, ce e dreptul, n'au valoare

pentru orice popor. Și aici se poate aștepta mai mult de la viitor.

Al doilea scop era recunoașterea ca Putere mare, de o potrivă îndreptățită cu Statele conducătoare ale lumii, recunoașterea ca Putere militară și colonială, cum sînt acele State. Războiul cu China, în 1894, era minunat potrivit pentru aceasta. El a fost calificat, ținîndu-se samă de pierderile neînsemnate, de o primblare militară. A fost o primblare militară, fiindcă a izbutit: dacă însă străbaterăa acelor ținuturi dușmane n'ar fi izbutit, ar fi fost, în loc de aceasta, un mare desastru militar.

De sigur că Iaponia visa ca răsplată Coreia, țintă în toate timpurile a nevoii de extensiune iaponesă. Coreia și Iaponia par în adevăr tot așa de strîns legate ca și Siria și Egiptul, Italia și coasta balcanică a Adriaticei, stăpînirea pe coasta de Nord a Mediteranei și pe marginea nordică a continentului african. O companie iaponesă a voit să facă în Coreea linia ferată de la Seul la Fusan; Iaponesii s'au înfățișat totdeauna în regatul peninsular ca învățători în opera de civilizație; în comerțul foarte slab al Coreii, Iaponia are partea preponderantă; emigrația de elemente rele și bune din Iaponia se face în porturile coreiene; armata iaponesă, care a străbătut în 1894 Coreia și Manciuria, cunoaște regatul vecin ca țara ei proprie. E vădit că peste cîteva zeci de ani nu va mai exista Coreia, cu toată încercarea ei de a se înarma, cu tot titlul de Împărat, de Mare-Împărat, ce și-a luat suveranul ei, cu toată pompa și min-

dria de care se încunjură Curtea, cu toată Constituția, măsurile privitoare la felul pipei și hainei și apoi întoarcerea la vechiul regim absolutist. Însă, dacă peninsula va cădea, Rușii sînt acei ce au, din imensa Siberie, — strașnic punct de razim, — mina întinsă asupra ei. Iaponia se poate apăra de această naștere a unei primejdii care-i amenință viața chiar, numai cucerind ea Coreia. Ceia ce e pentru Rusia un lux de glorie, e pentru Iaponia o nevoie, plăcută sau neplăcută. Pentru dînsa cucerirea e o asigurare.

Însă Franța, Rusia și Germania, care aveau scopurile lor particulare în Extremul-Orient, au împiedecat anexarea. Iaponesii au cîpătat Formosa: o insulă mare cu greutatea mării și foloase puține. Cuceritorii găsiră aici revolta, lenea, sărăcia, și până astăzi această posesiune cu 2.500.000 de locuitori pe 25.000 de km. pătrați, e o încercare a răbdării funcționarilor iaponeși și o grea povară pentru budgetul Iaponiei: cheltuielile sînt de patru ori mai mari decît veniturile.

Locuitorii din Formosa nu sînt mulțumiți cu stăpînirea frașilor mai mici de aceeași rasă galbenă. Chinesii n'au cîpătat în nemăsurata lor truffie, prin înfrîngerea din 1894, pe care n'o simt mai mult decît altele, credința că «fiii de maimuță» de odinioară sînt un popor serios, avînd un viitor. Coreienii se dau pe rînd Rușilor și Iaponesilor, și măsuri sălbatece, ca uciderea reginei Coreii de un ofițer iapones, întimplată mai dăunăzî, nu sînt făcute ca să cîștige tocmai mult pe aceșii demni

Chinesii ai Nordului. Totuși Iaponia are nevoie de întreaga rasă galbenă, dacă ține să îndeplinească visurile ei mărețe. Dar ea nu se poate răzima pe simpatii, ci trebuie să se impuie — ca Prusia, Germaniei și ca Sardinia, Italiei — prin forță.

După războiul din 1894, care a dovedit lumii și atitor Iaponezi, cari poate că se mai îndoiau, ce preț are forța armată a Împărăției, urmară *închirierile* din 1898. Cu o adincă durere și îngrijorare trebuiră să vadă Iaponezii așezarea Rușilor în Port-Arthur, strajă a Coreii, din care zeci de milioane făcură, încă mai mult decît era, o cetate de o putere extraordinară, în Dalny, alt port nou.

Totuși ei încercaseră încă o politică pașnică, hotărînd, prin tratativele din 1897, sferele de influență ale lor și ale Rușilor în Coreea, rîvnită de unii ca și de ceilalți. Din campania de la 1900 contra Chinei, în care toate armatele mari ale lumii putură să-și dea samă, prin observație directă, că Iaponezii sînt egalii lor, Iaponia nu se alese cu nimic, pe cînd Rusia ocupa *provisoriu* Manciuria. Provisorat rusesc de o potrivă cu provisoratul austro-ungar în Bosnia și Herțegovina.

Dacă Iaponia nu voia să ajungă ea însăși cîndva o Coreie, care să-și simtă însă rușinea și să se chinuiască de dînsa, dacă nu voia să-și jertfească toate progresele și tot viitorul, ea trebuia să cerce măsurile cu putință și cele cu neputință pentru a scoate pe dușmanul cel mai înviersunat și mai batjocoritor din noua sa stăpînire, smulsă Chinei oarbe și nevolnice, uriașului senil, înfumurat și leneș.

Anglia, veșnica rivală a Rusiei în Asia, se oferi ca aliată. Ea a fost totdeauna mai bucuroasă a se bate prin alții: știind puterea navală a Iaponeșilor, văzînd mobilitatea, devotamentul și savanta echipare și conducere a lor, Anglia socoti că primejdia economică din partea Japoniei e mai mică decît primejdia politică din partea Rusiei și că aceasta se poate slăbi printr'un conflict ruso-iapones. De altmintrelea, ea își rezervă să intervie în clipa aceea cînd va crede de cuviință.

Tratatul cu Anglia, pe care nimic nu-l prevestise, fu iscălit la 30 Ianuar 1902, cînd abia se încheiase lupta Englesilor în Africa de sud cu Buriî. El se înfățișa ca o măsură conservatoare în Asia Răsăriteană, ca o ocrotire a neatîrnării Chinei și Coreii, ca o asigurare a egalei îndreptățiri comerciale în aceste locuri de vînzare. Contractanții declarău că ei n'au asupra acelor două țeri nici-o «tendință agresivă». Fie-care din ei rămînea liber să ia măsurile ce vrea față de altă Putere sau față de mișcări revoluționare în China și Coreia; în cas de război, decî, cealaltă parte va fi neutră și va împiedeca pe alt cineva să se amestece sau, dacă nu va izbuti întru aceasta, va ajuta aliata în toate pînă la pace. Învoiala avea o durată de cinci ani.

Rusia și Franța declarară îndată că vor face și ele tocmai așa, bucurîndu-se însă foarte mult de înțelegerea din Ianuar, care garantă o stare de lucruri în China și Coreia, ce formă și «baza politiciii» acestorlalte două Puteri.

Apoi, pentru a-și legitima situația în Manciuria — care era până atunci curată usurpație, supt cuvint că este de apărat partea din calea ferată a trans-siberianului, care trece prin această provincie — Rusia se înțelese cu China, la 12 April 1902, pentru evacuarea treptată a Manciuriei.

La 1903 se termina sorocul. Iaponia aminti aceasta Rusiei și primi în schimb propunerii de împărțală, în care Rusia-și rezervă, firește, partea leului. După multe luni pierdute, Iaponia, care se vede bine că era singura pregătită de un război, deschise lupta, rechemîndu-și ambasadorul de la Petersburg și torpilind flota ruscască din Port-Arthur (Februar 1904).

CARTEA III

RUSIA ASIATICA

1. Alcătuirea coloniei rusești Siberia

Există astăzi o Rusie asiatică, așa de întinsă, încît cuprinde aproape jumătate din acest continent, care el însuși e aproape de cinci ori atît de mare cît Europa. Odată exista o Mongolie europeană, care era Rusia de astăzi și forma una din sfărîmăturile marii Împărății a lui Gingishan. În veacul al XIV-lea, Slavii din Rusia scuturară jugul mongolic, pe care-l purtau de peste o sută de ani. Tatarii fură strînși în cîteva Hanate, rămășițe dintr'un fragment. Ceî de peste Volga, cu cari avu să se lupte Polonia din veacul al XV-lea și Moldova lui Ștefan-cel-Mare, se împărțiră între Hanul Cazanului și acela din Astrahan, cari stăpîniau pînă la Ural, graniță artificială dintre Europa și Asia. Ivan cel Groaznic puse capăt vieții acestor două stăpîniri păgîne și ajunse astfel spre Răsărit paznicul Europei, precum aș vrut să fie de acolo înaintea toți urmașii săi: Tarii împărătești din Moscova. El se opri acolo, și Rusia fu prea slabă după dînsul ca să înainteze în Asia.

Mongolii numesc *cazac* pe acela care se chema la noi în alte timpuri pribeag, pe cel ce a plecat și

nu se poate întoarce, pe exilatul politic. Ca multe alte nume și datini, ei aduseră în Rusia și pe aceia a *Căzăciei*. Rîuri mari, late, curg aici, prin ținuturi pustii, în stepa goală, înfășurîndu-se ici și colo în taina desigurilor de trestii și rogoz, rupîndu-se în cracuri rătăcitoare, care închid marii ostroave nelocuite, a căror buruiană crește înaltă și deasă ca o pădure. Ele nu ating Marea-Neagră sau prelungirea ei, Marea de Azov, decît după această șagă leneșă a apelor mîloase. Nicăiri Cazacul nu poate fi mai bine decît în aceste ascunzătorii și locuri de pîndă, de unde-și poate chema tovarășii printre toți obijduiții, flămînzii, lacomi și împovărații de păcate. Stepă duce către Apus și Răsărit spre pradă îmbielșugată; iar în jos scînteie luciul Mării, căreia i se încredințează șeica aspră, scobită într'un vechi trunchi de copac, pentru ca vîntul și valurile s'o ducă spre porturile pline de bogății.

Cazacii trăiră fără stăpîni vreme de un veac aproape. Ei erau la Nipru, la Don și în Volga: cei d'întăiu aveau a face cu Turcii și cu Tatarii Crimeii și ai «locurilor pustii» dintre Nipru și Nistru; ceilalți fura, răzbnători, prada Tatarilor din Hanatele răsăritene. Cam pe aceeași vreme cînd Cazacii Apusului se plecară înaintea căpeteniilor Poloniei vecine: un Rege Ștefan Báthory, un Hatman Ioan Zamoyski, Cazacii Niprului și Volgei ajunseră supt ascultarea Țarului ce-și pusese dregătorii în locurile de unde stăpîniseră cei doi Hanți din margine. Statul moscovit, *muscălesc*, putu să întrebui-

teze de acum înaintea pentru faptele cele mai îndrăznețe și mai primejdioase pe acești copii sălbateci ai stepei. Când Țarul n'avea nimic de cerut de la dinșii, voinicii, a căror viață se încheia întreagă în vitejie și jaf, își părăsiau stanițele și plecau în goana cailor, lucrînd pe socoteala și pe răspunderea lor.

Ei nu știau de hotarele dintre țeri și, încă mai puțin, de granițele pe care învățații le trag între continente. Înălțimile Uralului și apa ce se desface din ele ca să ajungă în lacul închis, în «Marea Moartă» a Caspiceii, erau pentru dinșii niște dealuri și un rîu oarecare. Se găsi cine să întrebuițeze rătăcirile lor războinice, adesea învingătoare.

De Hanatul de Cazan, se ținuseră cîteva din triburile finese și turcești, ce rătăciau de la Volga la Irtiș, de la rîul Cama până la cele două mari lacuri: Caspica și Aralul, iar, la Răsărit de dînele, Balcașul. Aceste triburi se asemănau prin ochii mici ai Finului său fața neagră a rasei uralo-altaice, prin lungul păr nepieptănat, hainele de blănuri murdare, hrana cu lapte bătut și carne de cal, plăcerea de a vărsa sînge, obiceiul de a-și cumpăra femeile: pe cele grase mult mai scump decît pe celelalte. Acești vasali ai Hanului, cari-și recunoșteau legătura numai prin plata *soroacelor* (*timbres, Zimmer*) de soboli și samuri, se chemau Mordvi, Ciuvași, Ceremiși, Votiaci, în țara căroră se ridica orașul Perm, și Bașchiri. Aceștia din urmă erau priviți ca cei mai strașnici luptători, între

aceste mulțimi, care amintiau pe rúdele lor de odinioară: Hunii. De dinșii se temeau și Calmucii, Chirghisii, de același neam, mari ucigași, cari, în seminții fără odihnă, roiau dincolo de Astrahan, unde, mai târziu, unii dintre dinșii veniau la bilciurile cele mari cu produsele vînatului lor, singura bogăție și singura marfă. Samoieziî din Nord, bieți Fini mărunței, ca aceia de lângă coasta Rusiei de la Oceanul Înghețat, sau ca Laponii din Suedia, pescari cu mintea înghețată de strașnicul frig veșnic, tovarăși blajini ai renului prieten, tremuraî înaintea acestei Turcimii sălbatece. Unii dintre hoții stepei ascultaî încă de Hanul din Sibir, a cărui putere, puțin însemnată și slăbită încă prin lupte pentru stăpînire, se întemeiasc odată cu aceia a Hanilor din Cazan și Astrahan și nu era să fie mult mai îndelung decît aceasta.

Luptătorii pentru tron în Sibir recunoscuroa pe rînd suzeranitatea marelui domn creștin ce venia de la Apus, cucerind: Ivan Groaznicul. Acesta se folosise de închinarea lor pentru a da întinse drepturi, în toate țerile asiaticc vecine, unor negustori bogați și inimoși, Strogonovii: ei puteau să întemeieze orașe, să fie ostași, să încheie tratate, să exploateze minele ce erau ascunse, ca și în Urali, supt pămîntul sterp al «Siberiei», al Sibirului. Cînd Hanul Cucium lovi așezările familiei și o împiedecă de a-și căuta de negoțul cu blăni și metale, se ceru ajutorul Cazacilor, și Iermac Timofeevici, a cărui statuie împodobește astăzi unul din orașele provinciei, care prin el s'a deschis pentru civilizație,

strînse vre-o opt sute de oameni și plecă, în numele lui Dumnezeu, al Sfintului Nicolae, căruia Cazacii i-au închinat apoi mai toate bisericile din colonie, al tătucăi Țarul, din care voiau să facă un Han al Sibirului păgîn, și în numele negustorilor cari dădea plata, — asupra Tatarilor și Turcilor, în anul 1579. El nu văzu sfîrșitul veacului, pierind în cursul silințelor sale, dar până atunci, după moartea lui, Tobolsk, Tomsk chiar, orașele de pe mănunchiul de rîuri Obi-Irtiș, fusese înălțate. Ele erau la început numai stanițe căzăcești, în care Țarul își trimese Voevozii; strade drepte de sat rusesc, cu căsuțe de lemn; împrejur se făcea puțină grădinărie, fin pentru cai. Țerani erau și ostași. O stare de lucruri ca aceia a colonilor americani din întăiele timpuri în Ținuturile Vestului locuite de Pieile Roșii, care stăteau neconținut la pîndă ca să atace fortul și gospodăriile strînse supt aripile lui. Cucium peri în 1600.

Se strecurară apoi cîteva zeci de ani, în care Rusia, prinsă ea însăși de războaie interioare, pentru stabilirea dinastiei Romanovilor, nu putu să se îngrijească prea mult de pămînturile ei din Asia. Ele n'aveau, la dreptul socotind, nici-o graniță. De la Obi înainte, locuiau tot triburi turco-finese, Ostiaci, Tunguzi, Iacuji, Ciuci, cărora le lipsia însă orice organizare, și cari erau gata a se înfățișa oricînd înaintea Rușilor, împunători prin înfățișarea lor, prin armele lor de foc, pentru a li aduce daruri de miei, birul de blăni, numai să fie încredințați că nu li se va face nici-un rău.

Maî primejdioşi puteau fi Mongolii, de la Sud-Est, pe malurile rîului Amur, care ducea din munţii Altai, vestiţi pentru aur, la Oceanul Răsăritului Pacificul. Putea să fie iarăşi teamă de o împotrivire a Chinesilor, uniţi cu Mongolii prin cucerirea lui Gingishan, cu toate că deosebitele căpetenii mongolice nu maî întrebaū acum pe «l'iu! Cerului». Dar în 1644 se stinse în frămîntări îndelungate şi sălbatece dinastia «curat chineză» a familiei Ming, care dură de la 1368 în Scaunul împărătesc al Chinei, şi dinastia manciură Ţing, care stăpîneşte şi astăzi, luă puterea asupra Împărăţiei din Mijloc.

Al doilea dintre Romanovi, Alexe, putu să aibă iarăşi grija marilor ţinuturi neapărate, care duceau la China şi la o Mare maî blindă.

Teodor Baicov călători în China încă de la 1653, şi alţi doi îl urmară prin anii 70. Apoi, un anume Simion Protopopov venit din Saxonia, arătă, cel d'întăiū, ce mare folos s'ar putea trage din deschiderea de drumuri prin Sibir şi părţile legate de dînsul, până în marea Împărăţie a Chitaiei (numele rusesc pentru China). El împărtăşi vederile sale agerului şi învăţatului boer Artimon Matveev. Şi ducele Ernest de Saxonia scria Ţarului, la 15 Decembre 7183 (1685), pentru a-î învedera nevoia noiî căi de negoţ: «Cu un chip maî lesnicios ar merge aceste articole de comerţ, dacă s'ar găsi un drum care să ducă din Împărăţia Sibirului, de la Oceanul Nordic spre Răsărit... Astfel, Rusia se va îmbogăţi cu aur şi argint, cu pietre scumpe, plante mirositoare şi medicale, şi

cu orî-ce lucru de preț, căpătînd apoi și Țarul inițiator o glorie și o cinste nemuritoare».

Matveev recomandă Țarului pentru această misiune pe un fugar *moldovean*, boierinaș din Vaslui, pe Spătarul Nicolae Cîrnul Milescul, un om foarte luminat, foarte pătrunzător, cunoscător de multe limbi, de la cea latină până la cea chineză, neastîmpărat și neobosit, care nu-și găsisese prețuire în țara sa, unde pierduse nasul pentru trădare și acum învăța carte pe copiii lui Matveev în Moscova. El plecă de aici cu instrucții, porunci și o suită la 2 Maiu 1675 și stătu an și zile pe cale, dar pătrunse până la Peching și-și îndeplini misiunea.

El a lăsat trei cărți asupra călătoriei sale, și e interesant a scoate din scrisele acestui Român știri asupra unor locuri și popoare despre care e vorba zilnic astăzi în noutățile despre război.

Iată lacul Baical, la obîrșia riului Lena, acel lac peste care s'aun întins șine de fier, pentru trecerea oștilor ce merg în Manciuria asupra Japoneșilor: «Iarna, lacul începe a îngheța, de la Sfîntul Nicolae său de la Bobotează. Ghiața, care ține până prin luna lui Maiu, ajunge la o grosime de un stîngen și mai bine: de aceia se umblă pe ea cu săniile, dar nu fără primejdie, căci adesea masa apei, vrînd să răsufle, crapă coaja; ci curînd ea se lipește la loc cu un vuiet mare și cu trosnituri. Totdeauna iarna în Baical se aude supt ghiață un vuiet puternic, ca de tunet.»

Iată caracteristica pe care o dă el despre Co-

reienî: «Coreienii aceia sînt foarte potriviți pentru trebile războiului și viteji și de o potrivă cu ostașii din insula Iaponia, ca unii ce sînt mai la Miază-Noapte».

Iar despre Iaponia însăși Spătarul moldovean, în slujba Țarului, socoate că nimeni n'a fost acolo, nici Rus, nici un alt neam. «Nimeni nu poate ști dacă [Siberia] se unește cu partea de sus a noului pămînt american sau nu, cu toate că mulți pretind că există între acest cap și America un golf, însă geografia trebuie să se întemeieze, nu pe cugătări logice, ci pe fapte și călătorii».

Urmarea călătoriei lui Nicolae fu deschiderea drumului pînă la Tobolsk, cu case de lemn din zece în zece leghi, în care stăteau țeranii ce-și aveau pămînt și țineaŭ cîte trei cai pe cari-î închiriaŭ drumeților. Parî arătau drumul de-asupra nămeților de zăpadă, cu cari o lungă iarnă acopere pînă în Maiu toată țara. Osîndiții, prinșii de războiu, începură a se trimete aici, și ei, fiind iertați de altă pedeapsă, erau indatoriți a fi hangii drumului mare; erau datorî să țină cîni deprinși a căuta pe călătorul înnomolit.

Așa se făcu pînă la începutul veacului al XIX-lea, și mai mult în epoca Ecaterinei, înaintarea graniții siberiene pînă la Ocean, întemeindu-se orașe la fiecare rîu mare, curgînd spre Marea ghețurilor: Ieniseisc la Ienisei, Iacuțe la Lena, iar pe malul Pacificului Petropavlovsc, în Camciatca, și Ochotsk, pe Marea cu același nume, amîndouă cercetate numai de cîțiva rari negustori englesi și

întrebuințate ca punct de plecare pentru vinătorii de focc.

Insulele Curile, care fură date apoi Iapouiei în schimb pentru Sacalien, începură a fi cunoscute de la 1713, cînd fură descoperite de corăbieri ce plecaseră din Camciatca vecină; la 1779 ele erau toate supuse Țarului, fără ca acesta să se fi amestecat de-a dreptul. Din Insulele Aleutice, întinse ca o coardă peste Marea de Bering, ei ajunseră chiar pe coasta Americii, în Alasca, pe care au părăsit-o mai dăunăzi.

La Sud se iviră așezările: Ireuțe pe Baical, Chiahta unde se face atingerea cu Mongolii, Nercinse și Blagovieșcenc. Relațiile cu China ajunseră zilnice, și cu mult timp înaintea negocierilor cu ceilalți Europeni China dezbătea în «biuroul afacerilor Mongoliei» cererile și plingerile Muscalilor, pe cari-i privia ca vasali, neîngăduind pomenirea Țarului în rîndul întâi. Un plenipotențiar rus, mai puțin pregătit și ager decît Spătarul Nicolae, făcuse însă greșala de a încheia cu Împărăția galbenă tratatul păgubitor de la Nercinse, în 1689, prin care părăsia în mina Chinesilor pe Manciuiri supuși; cel din 1727 nu fu mai priincios.

Străbătută de drumuri nouă, care continuau pe acela al Moldoveanului, pe deplin supusă în sfîrșit marelui Împărat creștin, stăpînul Cazacilor, colonisată cu funcționari, cu ostași, cu osîndiți, cu Cazaci și cu negustori îndrăzneți, «Sibirul» începea să fie o țară producătoare. Văile roditoare de la Apus, mulțimea de lacuri sărate risipite pretutin-

deni, ca cioburile unei oglinzi sfărîmate, minele, ca acelea de argint de la Nercinsc sau de la Argun, pescăriile, stepele deschise vînătorului, puteau îmbogăți pe particulari și Statul. Siberia, împărțită în atitea gubernii cîte orașe mai mari, răminea însă un pămînt de clasică exploatare, al cărui locuitor nu sînt ținuți în samă decît pentru birurile ce dau, — de pe la 1770 în bani pînă și de Tungusi, pentru munca pe care o pot aduce, pentru cumpărăturile ce fac, fără a-și părăsi străvechea îmbrăcăminte și felul de traiu moștenit dintr'un lung trecut, și pentru serviciile auxiliare pe care le pot aduce în război. Și astăzi națiile trăiesc deosebite una de alta și silințele de deznaționalizare din Polonia și Finlanda nu sînt socotite vrednice de acești bieți oameni ai întinderilor ninse; preotul ortodox predică mai mult în Iaponia decît în unele părți ale Siberiei, și vrăjitorul său vrăjitoarea Șamanismului se mai mișcă urlînd după rituri satanice, pentru a afla viitorul său a smulge lecuirea bolnavilor. Totuși, încă supt Ecaterina a II-a, țara se prefăcuse într'atita, încît numărul Rușilor sau rușificaților întrecea pe al localnicilor, și vestitul Pallas putea să scrie: «Dacă ținem samă de faptul că Siberia era cu mai puțin de două sute de ani în urmă un pustiū cu totul necunoscut și mult mai puțin locuit decît chiar regiunile aproape goale din Nordul Americii, nu ne putem împiedeca de a fi mirați de starea de astăzi a acestei părți a pămîntului și de numărul Rușilor ce-l locuiesc, și care întrece cu mult pe al indigenilor.

De sigur, descoperirea și cucerirea răpede a unei țeri așa de întinse, care ocupă vastele ținuturi așezate între Ural și Marea Răsăriteană, cu totul necunoscute și desăvârșit de sălbatece, sînt un veșnic monument al geniului, al spiritului străbătător și îndărătnic al neamului rusec; trebuie să admirăm ca o capodoperă a înțelepciunii politice, felul cum a fost împoporată. Țeraniî ruși erau ceruți pretutindenî, unde se putea face agricultură, și oamenii din partea locului nu erau în stare să o facă: astfel, supt Domnia Ecaterineî se recomanda de un cunoscător aducerea în provincia Nercinscului ca inițiatori a o mie dintre dînșii. Poloni fuseseră așezați în cercul Selenghinse al guberniei Ireuțe, și prosperară.

Pe la 1750 generalul Manstein, care a fost cu oștile rusești și în Moldova, socoate la 1.800.000 numărul «Cazacilor Ucrainei, Donului, Iaicului, și feluritelor nații păgîne ce locuiesc Siberia, hotarele Chinei și Japoniei». Astăzi Siberia singură are vre-o 8.000.000 de locuitori: populația orașelor mai însemnate se apropie de 40—50.000 de locuitori și o întrece chiar. Potrivit cu clima și cu împrejurările, e totuși, într'un veac și jumătate, o creștere foarte însemnată.

2. Lupta pentru întinderea Siberiei.

Stăpînirea rusească în Siberia, orî cît s'ar dezvolta, trebuie să caute Sudul. O bucată de vreme China și Iaponia fură însă țeri închise, a căror pu-

tere de împotrîvire nu putea fi prețuită. Cînd popoarele din Apusul Europei făcură să sară, pentru interese de negoț, zăvoarele ruginite ale Împărăției cerești, Rușii întrebuintară împrejurările pentru a încheia și ei tratate de comerț, din care nu-î interesa decît dreptul de a-și avea ambasadori în Peching și de a întinde de acolo mreji de corupție și spionare. Cu Iaponia se făcu tot așa: Rusia, cu scopurile ei deosebite, mergea umăr în umăr cu Anglia, Franța și America. Contele Putiatin întovărăși astfel pe Elgin și Gros. Dar Rușii avură grija în China să se înfățișeze ca buni prieteni cari cer politico, *asiatic*, fără «barbaria» de care erau întovărășite reclamațiile și dorințele «dracilor de pe corăbii». Ea izbuti mai lesne, mai iute și fără nici-o cheltuială. Greșala de la Nercinse fu dreașă, și China se lăsă adusă la o cesiune de teritoriu, cea d'întăiu pe care o făcea cuiva aiurea decît în porturi.

În 1847 se făcuse din partea guvernului siberian o cercetare amănunțită a cursului marclui riū Amur; în 1850-4 se înălțară la aceiași graniță cetățî. Prin tratatul din Novembre 1860, încheiat de Ignatiev, se căpătă, după înțelegerea din Aigun (1858), teritoriul dintre Usuri, afluentul Amurului, care era trecut astfel, Ocean și Coreia: Mancuria intra supt laba încovoiată a nouăi stăpîniri, unde se ridică îndată un port, Vladivostoc, care înlocui cu totul bieteale așezări înghețate din Nord.

Insula Sacalien fusese împărțită până atunci între Rusia și Iaponia, care avea țărmurile de Sud:

în fața pământului căpătat din nou — mai mult decît de două ori așa de mare ca România — marea insulă nu mai putea să aibă o garnisoană străină, ca în timpurile cînd luarea aminte a Rusiei nu era îndreptată în deosebi asupra rostului ei asiatic. Japoneseii, cari ieșeau abia din revoluția lor de la 1868, n'aură ce face: ei trebuiră să plece în 1875, mulțumiți că au căpătat în schimb partea din Curile care nu le aparținuse.

Încă din 1871, supt cuvîntul că trebuie să se asigure față de musulmanii chineși răsculați, Rusia ocupă Culgia, în Turchestanul Chinei, și nu dădu îndărăt decît, după multă vreme (în 1879), o parte numai din ceia ce hrăpise fără drept.

Rușii luară de acum înaintea măsurile de nevoie pentru a-și prelungi coasta până la Peching, anexînd Coreia, unde își trimeseră odată instructori militari și sfătuitoari administrativi. Aceasta intră în curînd la mijloc între adausul teritorial al Rusiei din 1860 și un altul, fiind astfel între labele fiarei. La 1891, se dădu ucazul pentru continuarea marelui drum de fier de-a lungul Siberiei și, în călătoria sa orientală, care era să-l coste viața în Iaponia, unde fu atacat de un gardist, Tareviciul, actualul Nicolae al II-lea, deschise lucrările la Vladivostoc, unul din capete,—cellalt fiind la Moscova. Șerpuind prin ținuturile roditoare de la sudul Siberiei, calea ferată nu poate ajunge la Vladivostoc decît făcînd un colosal înconjur spre Nord său străbătînd Manciuria chineză: prin convenția Cassini, din 1896, Rusia,

care făcuse un împrumut Chinei, căpătă de la dînsa voia de a bate acest cuiu al Pepelei care era transsiberianul și de a exploata minele din Manciuria. În Iunie 1899 se hotărîră cheltuieli de 13.000.000, pentru a face din Vladivostoc un port de mîna întăi.

La 1898 se căpătase prin închiriare Port-Arthur, în față cu Coreia, într'un golf care ascunde capitala acestei țeri și, odată cu acest port, locul pe care începuse să se înnalțe Dalny, alt punct de ieșire la Marea caldă. Transsiberianul fu pus în legătură printr'o nouă linie a Manciuriei cu Port-Arthur.

În 1900 Manciuria, un *Hinterland*, un fond continental pentru Coreia, Manciuria, unde pătrunseră Rușii cu vre-o două veacuri în urmă, fu ocupată, reținută, și, la reclamațiile Iaponiei că s'a împlinit termenul, păstrată și mai departe (să ne amintim zăbava pe care o făcură Rușii la 1878, după pacea cu Turcii, în țara noastră, de a cărei ocupație militară «cu termin» vorbeiau).

La 1890 Siberia avea numai o sută treizeci și cinci de kilometri de cale ferată: o rușine! Tot transportul se făcea de cărauși. Cu scopurile militare știute, pentru a fi în stare să-și strămute oastea în Orient, se construi, destul de rău, se zice, și, grozav de scump, Transsiberianul, calea ferată, colosală, pe care mergi săptămîni de zile; și linia secundară ce se desface spre Port-Arthur, închiriat de la China în 1898, fu gata în curînd. O flotă a Mărilor Asiatice se formă, din puternice corăbii moderne. După modelul viceregelui engles din Indii, se dădu unui om, care trecea ca specialist în lu-

crurile Orientului-Extrem, amiralului Alexciev, o situație viceregală în această margine răsăriteană a Imperiului Țarilor.

Dușmanii prevăzuți erau Anglia, care are nevoie pentru comerțul său ca aceste Mări să rămâie deschise, și Iaponia, care se desfășura ca o piedecă în fața Siberiei nouă. Cele două Puteri se uniră printr'un tratat. Rusia prețui prea puțin valoarea vecinilor din insule. Aceștia-și dădeau însă foarte bine samă de slăbiciunea flotei rusești ostasiatice față de a lor, de greutatea transportului de oameni și provizii în acest capăt de lume, de lipsa hranei la fața locului, de dușmănia populațiilor mărginașe, de puțința unor înțelegeri cu Chinezii. Ei începură astfel, în mijlocul iernii care paralizează pe Ruși, un război care li-a adus numai onoare până acum și care e privit cu adevărată recunoștință de toți aceia, de la Marea Baltică la Oceanul Pacific și de la Oceanul Înghețat la Indiă, asupra cărora apasă amenințarea cuceririi și desnaționalisării, pentru care-și mină popoarele în luptă nemărgenita Rusie.

VERIFICAT
1987

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Prefața	III
Principalele cărți întrebuintate	V

CARTEA I C H I N A

1. Țara și locuitorii	1
2. «Pacea imperială chineză»	4
3. Religii vechi și nouă : amestecul lor	13
4. Individul și Statul	22
5. Chinezii și străinii. Legăturile vechi	27
6. China și Europa Apuseană	32

CARTEA II I A P O N I A

1. Țara și oamenii	51
2. Cirmuirea și cultura	57
3. Era nouă și Iaponia	72
4. Europenizarea Iaponiei	76
5. Expansiunea iaponească	97

CARTEA III R U S I A A S I A T I C Ă

1. Alcătuirea coloniei rusești Siberia	107
2. Lupta pentru întinderea Siberiei	117

